

12727

கோழும்புத் தமிழ்நாடு
வளர் நிலைக்கால
பகில் திவ. 13
19. 5. 1956
குறுக்கட்டளை திறமை
கோட்ட இல. 14823
7. 6. 1966

வங்க இளவரசர்
வினாயன் வரலாறும்,

இலங்கையிற் சிங்கள இன, மொழி,
எழுத்துத் தோற்று, வளர்ச்சி நிலைகளும்

(மீணாய்வு)

ஜி. தனபாக்கியம், எம். ஏ.

942.1
சினபா
SL/PR

வங்க இளவரசர் விஜயன் வரலாறும்,
இலங்கையிற் சிங்கள இன, மொழி,
எழுத்துத் தோற்று, வளர்ச்சி நிலைகளும்

(மீளாய்வு)

திருமதி தனபாக்கியம் ஞானபாளைச்சிங்கம்

B. A. Hons (Cey), M. A. (Madras)

மட்டக்களப்பு - 1989.

முன் மூரை

முதற் பதிப்பு : ஆணி 1989.

பதிப்புரிமை : தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்.

கலாகார முக்கோணத் திட்டத்தின்கீழ் சென்ற வருட முற்பகுதியிற் பேராசிரியர் செனக. பண்டாரநாயக்காவினதும், ஜேர்மன் தொல்லியலாய்வுக் குழுவினரதும் கண்காணிப்பின்கீழ் இப்பண்கடுவ எனும் இடத்தில் அகழ்வு செய்யப்பட்ட பெருங்கற் பண்பாட்டுத் தொல்லியற்களங்களிலிருந்து கிடைத்த தடயங்கள்பற்றியும், அவைதொடர்பான பிரச்சனைகள்பற்றியும் நாம் அறிய ஆவல்கொண்டு, செனக. பண்டாரநாயக்கா அவர்களுக்கு இக்களவாய்வுகள்பற்றி விசாரித்து எழுதியிருந்தேன். அதற்கு அவர் உடனடியாகத் தமது இப்பண்கடுவ அகழ்வாய்வுகள்பற்றி வெளிவந்த வெளியீடுகளையும், அவைதொடர்பான வேறுபல கட்டுரைகளையும் எமக்கு அனுப்பி, அவ்வகழ்வாய்வுகள் தொடர்பான பிரச்சனைகளை நாடும் படித்து, விளங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டிருந்தார். இவ்வாறு அவர் அனுப்பிய கட்டுரைகள் சிலவற்றை நாம் வாசிக்கையிற், சிங்கள இளவரசர் விஜயன் வரலாறு தொடர்பாகப் பலரும் தெரிவித்த கருத்துக்களே எம்மை அதிகம் ஈர்த்தன எனலாம். அதனைத் தொடர்ந்து நாம் மேற்கொண்ட படிப்பாய்வுகளின் பயனாகவே இச்சிறிய நூல் வெளிவரமுடிந்தது எனலாம். இதற்குப் பக்கபலமாகத் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தவரும், சில கருத்துக்களில் வேறுபட்ட வருமான மகாவித்வான் எப். எக்ஸ். சி. நடராசா அவர்களே இதனைக் கூடிய விரைவில் அச்சேற்றவும் ஊக்கமளித்தனர். எனவே இவ்விரு பேரறிஞர்களின் தன்னலமற்ற சேவைக்கு முதலில் நான் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். மேலும், இந்நூலைச் சிறப்பிக்கும்வகையில் அணிந்துரையென்றினை மன முவந்து வழங்கிய கல்விமான் கா. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். நாம் எதிர்பாராத வகையிற் கூடிய விரைவில் இந்நூலை அச்சேற்றித்தந்த மட்டக்களப்பு கத்தோலிக்க அச்சகத்தாருக்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக.

172, பிரதான வீதி,
ஏறூர்.
14-06-1989.

அச்சுப் பதிப்பு : சென். ஹோசப் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
மட்டக்களப்பு.

ஐ. தனபாக்கியம்

அணிந்துரை

எனக்கு ஒருமுறை இலண்டன் மாநகரில் வதிந்துவரும் உறவினரொருவர் இலண்டனை விபரித்துக் கடிதமொன்று எழுதி யிருந்தனர். இலண்டன் மாநகரம் எவ்வாறு அமையப்பெற்றுள்ளது என்பது உமக்குத் தெரியுமா? அது அமேசன் நதி அயன் மண்டல சரவலயக் காடுகளைப்போலுள்ளது. ஏதோ ஒரு நுழை விடங்கண்டு அடவியினால் நுழைந்துவிடவேண்டியதுதான், வெளி யேறுவது எவ்வழியால் என்பதைக் கண்டுகொள்வது கடினமானது. அத்தனை சிக்கலான காடு இலண்டன் மாநகரம்.

திருமதி தனபாக்கியம் குண்பாலகிங்கம் எழுதித் தந்துள்ள ‘வங்க இளவரசர் வினாயன் வரலாறும், இலங்கையிற் சிங்கள இன, மொழி, எழுத்துத் தோற்று வளர்க்கி நிலைகளும்’ என்ற தலைப்பினைக் கொண்டுள்ள சிறிய, அரிய, தொல் வியல் வரலாற்றியல் நூல் எனது கைக்கெட்டியது. அதற்கு அணிந்துரை வழங்குமாறு நூலாசிரியர் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டனர். நாற்பத்தேழு பக்கங்களைக் கொண்டுள்ள சிறியதொரு நூல்தான். எனினும் வாசிக்க, வாசிக்க அது தன் பொருளாளவில் விரிந்துகொண்டேபோகும் இயல்பினாலும். பொருட்தினைவு அத்துணைச் செட்டானது. மிகவும் சிக்கலான பொருள்; கடினமான ஆய்வு. இறுதியிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொல்வியல் ஆய்வு, வரலாற்றியல் நூல்களாகிய முப்பத்தொன்பது நூல்களை நுனுகி ஆராய்ந்து. பொருள் கண்டு, அப்பொருள்களைத் தொகுத்து, வகுத்து, சீர்செய்து, மதிப்பீடுசெய்து, சிந்தனைக்கியைபுடையன வாக ஆசிரியர் தமது நூலில் முடிவுகளை ஆய்ந்து, முடிவறிந்து, ஆய்வு வியாசத்தினை அருமையாக ஆக்கித் தந்திருக்கின்றனர். அன்னூர் முயற்சி மெச்சத்தக்கது, பாராட்டுதற்குரியது.

அயன் மண்டல சர்க்காட்டில் புகுந்த ஒருவர் திக்குத் தெரியாது தினறிவிடுவதுபோல, சிலர் இந்நாலைனைப் படிக்கும் பொழுது பல இடங்களில் வழி தவறித் தத்தளிக்கவேண்டிய நிலை உண்டாதலுங்கூடும்.

காரணம் - இது ஒரு ஆய்வு நூல். தொல்வியலாய்வு, வரலாற்றியல் ஒழுங்குகளைத் தெரிந்துகொள்ள தவர்க்குக் கடினமான தாய் ஆரம்பத்தில் இந்நால் இருத்தல்கூடும். எனினும் படிக்கப் படிக்க, நுனுகிப், பொருள் அமைவு, பொருள் முடிபுகளை உற்று நோக்கிக்கொண்டு போகுங்கால், பொருள் தெட்டத் தெளிவு டன் புரிந்துகொள்க கூடியதாயிருக்கும். நூலாய்வு கருதிப்

படிப்போருக்கு இந்நால் சிறந்த ஒரு கை நூலாகவும், பாடப் புத்தகமாகவும் அமையுமென்பதற்கு ஜைப்பாடெதுவும் இல்லை.

எடுத்துக்கொண்டபொருள்: கவிங்கத்துச் சிங்கள வம்சம், விஜயனின் தனிச்சிறப்புவாய்ந்த சிங்கள மக்களின் கலை, கலாசார வளர்ச்சிக்கும், மொழி வளர்ச்சிக்கும் பின்னணியாக இருந்தது - என்பது, நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய தொல்வியலாய்வு, வரலாற்றியல் நூல்களில், திட்டவட்டமான, தெளிவான விஞ்ஞான ரீதியிற் பெறப்பட்டத கவல்கள் போன்ற தகவல்களைப் பெற்று, முடிபுகளை முடிவு கட்டிக்கொள்வது எனின்று. இந்நால்போன்ற ஆக்கங்களிற் பெறப்படுவது : ‘General Trends’ - பொதுவான போக்குகள் எனப்படும் தகவல்கள்கூட ‘Vague’ - தெளிவில்லாதனவாகவும் - ‘Myths’ - கற்பனைக் கட்டங்களாகவும் இருப்பதுண்டு.

விஜய மன்னனின் மரபுகூட ஒரு சாராரால் ‘விஜயன் கற்பனை’ - ‘Vijayan Myth’ ஆகக் கொள்ளப்பட்டாலும் யாதொரு தவறுமில்லை.

ஆய்வு மனப்பாங்குதலும், நிலக்கரிச் சரங்கத்திற் புகும் நிலக்கரி அகழ்வான மிகுந்த ஊக்கத்துடனும் முயற்சி வேகத் துடனும் நுனைந்து ‘திரவியத்தினை’ அகழ்ந்தெடுக்கும் மனப்பாங்குதலும், இந்நாலைனைப் படித்துப்பார்த்துப், பொருள் காண்டல் அத்தியாவசியமாகும். இவ்வாய்வுகளின் பிரகாரம்: தத்தம் முடிவே தமக்குரியது. இது ஆய்வுச் சுதந்திரம். இந்நாலை பொதிந்துகிடக்கும் பொருள் ஆழப் புதைந்துகிடக்கின்றது. அகழ்ந்து எடுக்கும்போதெல்லாம் பொருள் விரிவடைந்து கொண்டேபோகும் பாங்கினது. அழகிய மனிக் கோவைக்கூடாக சென்றுகொண்டிருக்கும் தங்க நாணினைப்போன்றது. ஆய்வு ஆக்கங்களின் தகவல்களாகையினால் அவற்றினைக் கண்டு, வகைப் படுத்தி, தொகுத்து தொடர்பு கண்டுகொள்வதே ஆய்வு நூல்களின் நோக்கமாகும். இவ்வெண்ணத்தினை உள்தில் இருத்தியே இவ்வாய்வு நூலைனைப் படித்துப் பொருள்கொள்வது படிப்போரது நோக்கமாயிருத்தல் வேண்டும். படிக்கப் படிக்கப் பயணதேறும். ஜையில்லை.

க. கணபதிப்பிள்ளை
52, நல்லையா வீதி,
மட்டக்களப்பு,
26-6-1989.

K. கணபதிப்பிள்ளை
B.A., F.R.G.S.

வங்க இளவரசர் விஜயன் வரலாறும்,
இலங்கையிற் சிங்கள இன, மொழி,
எழுத்துத் தோற்று, வளர்ச்சி
நிலைகளும்

(மீளாய்வு)

வங்க இளவரசர் விஜயன் இலங்கைக்குக் குடிபெயர வேண்டியிருந்த குழ்நிலைகளை விபரிக்கின்ற மகாவம்சம், இவருடைய இளமைக்கால வரலாற்றை விபரிக்கும்பொழுது மகதம், வாலநாடு, வங்கம், கலிங்கம் முதலான கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளுடன் தொடர்புபடுத்தி விபரிக்கின்றது. (மகாவம்சம்: அத். 5, 6). மேலும் மகாவம்சத்திற்கு முற்பட்ட நூலான தீபவம்சத்திலும், பிற்பட்ட நூல்களான இராஜவிய, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மட்டக்களப்பு மான்மியம் முதலான நூல்களிலும் மட்டுமென்றி, வங்கத்திலும் இளவரசர் விஜயன் வரலாற்று மரபுகள் பேணப்பட்டிருப்பதனால், இலங்கையிற் சிங்கள இனமக்களின் உருவாக்கம் ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய இருபத்தெட்டாண்டும் வருடங்களாகின்றன எனும் உண்மை நிறுவப்படத்தக்கதாகும். எனினும் வரலாற்றுசிரியர் ஜி. சி. மெண்டிஸ் காலம் முதலாக இளவரசர் விஜயன் கதை அறிவியலடிப்படை ஆய்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கற்பனைக் கதை என்றும், அதனால் அதனை இலங்கை வரலாற்றிலிருந்து ஒதுக்கி விட வேண்டும் என்ற கருத்துப் பொதுவாக வலுப்பெற வாயிற்று. ஆனால் வேறு சிலர், குறிப்பாக எ. எச். மிரான்டோ போன்ற ஆசிரியர்கள் ‘சிங்கள’ என்ற பதத்திற்குக் ‘கறுவா’ எனப்பொருள்கொண்டு, சிங்கள இன மக்கள் இராவணன் காலம் முதலாகவே இலங்கையில் வாழ்ந்துவருகின்றனர் என வாதிப்பர். உண்மையிற் ‘சிங்கள’ எனும் பதம் சிங்ககாலன் (சிங்கத்தைக் கொன்றவன்) எனும் பதத்தினீன்றும் சுருக்கம் பெற்ற பதமாகும். இப்பெயர் சிங்கத்தினைக்கொன்றவன் எனப் புகழீடுத்த வீரன் சிங்கபாகுவின் பரம்பரையை நினைவுக்குமுக மாக எழுந்த பெயராகும். சிங்கத்தினைக் கொன்றவன் புகழைச் சிலப்பதிகாரமும்

‘சிங்கா வணபுகழ் சிங்கபுரத்து’

(முன்னுரை 1, 47)

என விதந்தோதுகின்றது; அதனால் சிங்கபாகுவின் புகழ் பல நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழகத்திலும் பறைசாற்றியிருந்தது என பது தெளிவாகின்றது. எனவே இலங்கையில் இளவரசர் விஜய னின் வீரமரபின் வரலாற்றினைத் தவிர்த்துவிட்டாற் சிங்கள இன மக்களின் தோற்றத்தினை ஆய்வுதென்பது முடியாத காரியமாகும்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வேறெந்த நாடும் பெற்றிராத வரலாற்றுத் தகவல்களை இலங்கை மக்களுக்குக், குறிப்பாகச் சிங்கள இன மக்களுக்கு எழுதிவைத்தவர் மகாநாமன் எனும் பெள்த தேரராவர். இவர் தமது மக்களின் தோற்ற வரலாறு களை; வரலாற்று நெறியுடன் தொடுத்துக்காட்டும் முயற்சியில் மட்டுமென்றித், தமது சிங்கள இனத்தின் வம்சத்தை மகாவம்சம் என்று பெருமைப்படக்கூடிய இனமாகக் காட்டுவதிலும் அக்கறை யுடையவராக இருந்திருக்கிறார் என்பதை மகாவம்சத்தைப் படிப்போர் எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. வால நாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்திய சிங்கத்தினைக் கொல்வதைச் சந்திரிய தருமாகக் கொண்டு, சிங்கத்தினைக்கொன்ற சிங்கபாகுவையே, இலங்கையில் விஜயனும், தோழர்களும் நினைவுகார்ந்தார்கள். எனவே இலங்கையிற் சிங்கள இன மக்களின் வரலாற்றினைத் தோற்று வித்தவன் சிங்கபாகுவின் மூத்த மகனான விஜயனே ஆவன். எனவே இளவரசர் விஜயனின் வரலாற்றை இலங்கை வரலாற் றேடுகளில் இருந்து நீக்க முயன்றோமானால், சிங்கள இன மக்களின் வரலாறு சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட ஒரு வரலாறுகளே புலப்படும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. எனவே ஒரு ஆய்வாளர்க்குரிய கண்ணியம், கடமையுணர்வு என்ற நேரியவழி நின்று உண்மையை நிறுவக்கூடிய தகவல்களை இச்சிறிய நூலிற் தொகுத் தளிக்க முயன்றுள்ளேன்.

வால நாட்டரசன் சிங்கபாகுவின் மகன் விஜயன் வழித் தோன்றல்களாகிய சிங்கள இன மக்கள், இலங்கையில் ஏற்குறைய இருபத்தெட்டாண்டில் ஆண்டுகளாகக் காலந்தோறும் பேணிய இனத் தனித்துவமான சில மரபுகளும் உள். இச் சமூதாய மரபுகளினபடிச் சிங்கள மக்கள் தாம் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், தாம் பேசும் மொழி ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்றும், தமது இனத்திற்கென ஒரு கோட்பாட்டை ஆங்காங்கே நிறுவமுற்பட்டுள்ளனர். இச்சமூதாய வழிவந்த மரபுகளை வரலாற்றுக் கூறுகளில் ஒன்றுக் காம் கருதுவதனால், முதலில் இவ்மரபுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, என்-

வளவு நாம் மரபுவழிவந்த தகவலில் உண்மை பொதிந்திருக்கின்றது என்பதையும் ஆராய்வாம்.

இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான வரலாற்றெச்சங்களை நாம் ஆராய்ந்தவிடத்து, விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய இனங்கள் இலங்கையில் மட்டுமென்றிக் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும் கூட, ஓரினத்தின் வழி நின்று பேணப்பட்ட தூய இரத்த உறவுகளை வற்புறுத்தக்கூடிய சான்றுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம். இலங்கைக்கு இளவரசர் விஜயனும், தோழர்களும் வருகைத்தந் தாள் முதலாக, இயக்கர், பாண்டியர் (திராவிடர்) நாகர் என்ற சுதேச இனங்களின் கலப்பற்றமுறையிற், தனித்துவமான சிங்கள இனத்தை உருவாக்கமுடியவில்லை என்பதை வரலாற்று நூல்களாகிய மகாவம்சம், குளவம்சம் என்பன மட்டுமன்றிப் பிற மாணிடவியல், மொழியியல் முதலான கலாசாரக் கூறுகளும் உறுதிப்படுத்தி யுள்ளன. மேலும் விஜயன் முதாதையர் பேணியதாகக் கருதப் படுகின்ற ஆரியவினக்கறுகள், விஜயன் முதாதையர்கள் வாழ்ந்த கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களான மகதம், கவிங்கம், வங்கம், வால முதலான பகுதிகளிற் கி. மு. 3ம் நூற்றுண்டுகளில், எவ்வகையிற் கிழக்கிந்தியச் சுதேசக் குடிகளிடையே தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்பதையும் நாம் ஆராய்வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

மகாவம்சம் தருகின்ற புவியியற் பின்னணிகளின்படி வங்க அரசன், கவிங்கத்து இளவரசியைத் திருமணம் பூரிந்து பெற்ற பெண் குழந்தை மிகுந்த அழகி, காமவெறிகொண்டவள். மேலும் சோதிடர்கள் ‘அவள் மிருக ராஜீனைக் கூடுவாள்’ எனக் கூறிய தனுல் அவமானம் தாங்கமுடியாமல் அவளை வைத்துக்கொண்டிருக்கையில், அவ்விளவரசி தன்னிச்சையான வாழ்வில் நாட்ட முடையவளாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, மகத நாட்டிடற்குச் சென்றுகொண்டிருந்த வாணிபக் குழுவுடன் சேர்ந்து சென்றால். செல்லும் வழியில் வால நாட்டிற் சிங்கமொன்று அக்கூட்டத்தைத் தாதுகியபொழுது, வாணிபக் குழுவினர் அங்குமிங்குமாக ஓடிவிட்டனர். ஆனால் இளவரசி தன் சோதிடத்தை நினைவுகூர்ந்து, அச்சிங்கத்தினைடம் அன்புகாட்டித் தங்கியிருந்து இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றார். ஒன்று ஆண். ஒன்று பெண். அவள் அவர்களுக்குச் சிங்கபாஹூ, சிங்கசீவலி எனப் பெயர் வைத்தாள். பிள்ளைகள் பராயமடைந்த சமயம், தாய்மகனுக்குச் சந்தேகம் தெளியவைத்து, தமது வரலாற்றைக் கூறினால். அதனைக்கேட்டு அங்கிருக்க விரும்பாத மகன் தாயையும், சகோதரியையும் எடுத்துக்கொண்டு குகையிலிருந்து வெளியேறி வருகை

யில் வங்கநாட்டரசனின் படைத் தலைவனும் அவளது மாமனு மாகிய உறவினன் இவர்களைச் சந்திக்கொண்டிருப்பது. வங்க நாட்டுத் தலைவன் அவர்களை நகருக்கு அழைத்துச் சென்று, இளவரசியைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். இளவரசியையும், பிஸ்ளைகளையும் கானாத் சிங்கம் துயரினால் லால் நாட்டு மக்களைத் துன் புறுத்தியது. அதனால் சிங்கபாகு தாய் தடுக்கவும், அதனைக் கேளாது சிங்கத்தைக்கொன்று மூவாயிரம் காசுகளைப் பரிசாகப் பெற்றான். பின் சிங்கபாகு தன் தாயின் கணவளிடம் அரசாட்சி உரிமையைக் கையளித்துவிட்டுச் சிங்கசீவளியுடன் தான் பிறந்த நாடான லால் நாட்டிற்குச் சென்று “சிங்கபுரம்” எனும் நகரை ஏற்படுத்தி ஆட்சிபுரிந்துவந்தான். சிங்கபாகுவிற்கும் சிங்கசீவிக்கும் பிறந்த (மத்திய தேசத்திற்குக் கிழக்கிலும், தெற்கிலும் தூய்மையான சத்திரிய இரத்தத்தைப் பேணுவதற்காகச் சகோதரன், சகோதரி விவாகங்கள் நடந்ததாகச் சம்பிருதி நூல்கள் மட்டுமன்றி, ஜாதகக் கதைகளிலும் குறிப்புகள் உள். மகதத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளிலும், சிறப்பாகச் சாக்கியர்களும் இத்தகைய விவாகமுறைகளை வைத்திருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.) மூத்த புதல்வன் விஜயன் ஒழுக்கம் தவறியவானை இருந்தான். அதனால் மன்னன் மக்கள் கோரிக்கைக்கிணங்கி, விஜயனையும் அவளது எழுநாறு தோழர்களையும், மனைவி, மக்களையும் தனித்தனிக் கப்பல்களில் ஏற்றிக் கடலிற் போகவிட்டான். இவ்வாறு தனித்தனிக் கப்பல்களில் அனுப்பப்பட்ட பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் ஆகியோர் தனித்தனிக் கரைகளிற் கரையேறி, அவவ்விடங்களிலே வசித்துவந்தனர். குழந்தைகள் நக்கதீபத்திலும், பெண்கள் மஹிலைபத்திலும் கரையேறினர். ஆனால் விஜயன் முதலிற் குர்பாரகம் என்ற இடத்திற் கரையேறினான். ஆனால் அங்கும் அவன் கூட்டாளிகளின் கொடுஞ் செயல்களால் அபாயம் நேரிடும் என்று கருதியவனைய் மீண்டும் கப்பலேறி இலங்கைத்தீவிற் தம்பபன்ன என்ற இடத்திற் கரையேறினான். (மகாவம்சம். அத். 5,6,7, தீபவம்சம். அத். 9.)

கிட - மகதம்

காரண காரியத் தொடர்பாக மேலே விபரிக்கப்பட்ட புனியியற் குறிப்பின்படி மகத மும் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசாக அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. எனவே முதலில் மகதத்தின் சமுதாய அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணிகளை ஆராய்தல் அவசியமாகின்றது. வடமேற்கிந்தியாவில் இந்து வெளிப்பிரதேசத்தை முதல் ஆரியப்

படையெடுப்பாளர்கள் அனுகியபொழுது, அவர்களுக்கு இந்து வெளிநகர மக்களான தாசர் (தஸ்யு) களிடமிருந்து அதிக எதிர்ப்பு இருந்தது. அதனால் கரிய நிறமும், தட்டைமுக்கும், தெளிவற்ற பேச்சினையும், இலிங்க வழிபாட்டினையுடைய தாசர் களின் பாதுகாப்பரண்களையும், மந்தைகளையும், நகரங்களையும், கோட்டைகளையும் கடுமையாகப் போரிட்டே ஆரியர்களால் அழிக்கமுடிந்தது என்று இருக்குவேதம் கூறும். எனினும் தாசர் களின் தலைவர்களில் ஒருவன் ஆரியரின் அதிகாரத்தை ஏற்று, ஆரியருடைய கலாசாரங்களைப் பேணிப் பிராமணர்களை ஆதரித்த வளைக் காணப்படுகின்றார்கள். இத்தாசர்களையே தொல்லியலாய்வு கள் தென்னேகுகிட லோதால், கேம்பே குடாக் கரையோரமாகத் தென்னேகுகிடப் பரவிய திராவிட இனம் என இனம் காட்டியுள்ளன. ஆரியரின் அடுத்த முக்கிய எதிரிகளாகப் ‘பணிஸ்’ எனும் வர்த்தகர்கள் காணப்படுவின்றனர். இவர்களை மிக்க செல்வந்தமுடையவர்களாகவும், வேதப் புரோகிதர்களை ஆதிரிக்க மறுத்தவர்களாகவும், ஆரியரின் மந்தைகளைக் களவாடுவர்களாகவும் இருக்குவேதம் கூறுமிடத்தும், ஆரியர்கள் தாசர்களைத் துவேசித்து நாசம் செய்ததுபோற், பணிஸ்களின் இருப்பிடங்களை அழிக்கவிரும்பவில்லை. அதன் காரணமாகக் காலப்போக்கில் ‘பணிஸ்’ என்ற பத்திலிருந்தே சமஸ்கிருதத்தில் பல சொற்கள் மருவி இடம் பெறவில் நாம் அவதானிக்கலாம். ‘வணிக்’ ‘வணிய’ (வியாபாரி) பண்ய (வியாபாரப் பண்டங்கள்) பண (காச) முதலான சொற்கள் ‘பணிஸ்’ எனும் பத்திலிருந்தே மருவித் தோன்றியவையாம். இவர்கள் தவிர, இந்துவெளியில் வாழ்ந்தோரில் இயக்கர், யாதுதானர், இராடசதர் முதலானார்கள் இடம் பெறுவர்.

மேலும் இருக்குவேதகாலத்திலேயே (கி. மு. 1500) கங்கைக்குத் தெற்கே மகதத்தில் ஒரு சகேச அரசு ஆட்சியிலி நந்தது என்பதனையும் நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. இருக்குவேதம் கிகட (Kikata) மக்கள் பிரமகந்த என்பவரின் தலைமையிற் பாடகர்களுக்கு எதிரிகளாக (கவிதாசக்தி மிக்கவர்களாக) இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. (இருக். III. 53.14). யாஸ்கரை அதிகார பூர்வமாகக்கொண்டு சிம்மர் (Zimmer) கிகடவை, மகதமாக அடையாளம் காணப்பதோடு, மகதர்களைச் சுதேசக் குடிகளாகவே இனம் காணப்பர். வெபர் கிகடவை மகதம் எனக்கொண்டாலும், இங்கு வாழ்ந்த மக்களை ஆரியக்கிளைக்குடிகளாகக்கொள்வார். உண்மையில் இருக்குவேத ஆரியர்கள் ‘பணிஸ்’ போன்ற செல்வந்தக்குடிகளின் வர்த்தக முயற்சிகளை விபரிக்க விரும்புமானம் போலவே, பிற்காலத்திற் பல சாம்ராச்சியங்களின் களமாகவும், வாணிபத்தின் களமாகவும் மகதத்தை உருவாக்கிய ஆதி மகதர்

களின் உயரிய நிலைகளை இருக்குவேத ஆரியர்கள் குறிப்பிட விரும்பவில்லை எனினும் ‘மகத’ என்ற பதம் முதலிற் ‘பாடகர்’ எனும் பொருளையும், பின் ‘வர்த்தகர்’ என்ற பொருளையும் உணர்த்திற்று. இத்தகைய பதப்பொருள் வளர்ச்சி மகதர்களின் தொழிற்பிரிவினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டுகின்றதெனலாம். மகதம் வாணிபத்திற்குரிய துறைமுகங்களையண்டியிராவிட்டனும், உள்நாட்டு வாணிபக் குழுவினர் சந்திக்கின்ற கேந்திர நிலையமாக விளங்கியதனாலும், செம்பு, இரும்பு முதலான மூலப் பொருட்களைச் சிங்பும் (Singhbhum) மன்பும் (Manbhum) தால்பும் (Dhalbhumi) ஓரிஸா, சோடநக்பூர் முதலான அயற்பிராந்தியங்களிற் பெற்றிருந்ததனாலும் வாணிப நிலையமாக வளரமுடிந்தது. அதனாற் கி. மு. 7ம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்கு முன்னரே மகதத்தில் நாணயங்கள் பாவனையிலிருந்த தாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. சில பஞ்சமார்க் காசுகள் இந்து வெளிக்கலாசார மக்களான ‘பணிஸ்’ இன மக்கள் பாவித்த முத்திரைகளை நிகர்த்தனவாம்.

மேலும் சிராடர்கள், கீட்டர்கள், சண்டாளர்கள், பரணைகள், சிம்யஸ்கள் முதலான சுதேசக்குடியினரே கங்கைச் சம வெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் என்றும், இவர்களே ஆரியரைக் கிழக்குத், தெற்குப் பிரதேசங்களை நோக்கிப் பரவவிடாமற் சன்டையிட்டுத் தடுத்துவந்தனர் எனவும் தெரிகின்றது. மேலும் சதபத பிரமாணம் மகதத்தில் இருந்த அசரக்குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. புராணங்களும் கங்கையை அண்டி வாழ்ந்த இயக்கர், இராட்சதர், நாகர் முதலான சுதேசக் குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அதனாற்றுன் சுதேசக் குடிகள் வாழ்ந்த இப்பகுதி களை ஆரியர்கள் தரக்குறைவானவையாகக் காட்ட முயன்றனர் எனத்தெரிகின்றது. இங்கு, அதர்வவேதம் (V. 22.14) மகதம், அங்கம் முதலான பிரதேசங்களைக் காய்ச்சல் முதலான நோய்கள் போய்ச்சேரவேண்டுமென்று மந்திரிப்பதை சீர்தூக்கி நோக்கலாம். மேலும் அதர்வவேதம் விராட்டிய குக்தத்தில் (XV. 2. 1-4) மகதவாசிகளை ‘விராட்டியர்கள்’ என்பதோடு, தாழ்ந்தகுடியினர் என்றும், தெளிவற்ற பேச்சையுடையவர்கள் என்பதனாலும், ஆரியரல்லாத இவர்களின் தனித்துவமான இயல்புகளையே குறிப்பிடுகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் இதனை வளியுறுத்தும் வகையில் யருர்வேதம் புரஷுமேதயாகத்திற்குப் பலியிடுபவர்கள் வரிசையில் மகதர்களையும் சேர்த்திருப்பதோடு, மகதர்களைப் பாடகர்கள் என்றும் கூறும். பிற்காலத்திற் தர்ம குத்திரங்கள் விராட்டியரைச் சாதிக்கலப்புடையவர்கள் என்றும், இனத்தவித்துவமான உடையணிந்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. பெளதாயன தர்மகுத்திரம் அவந்தி, அங்கம், மகதம்,

சுராஷ்டிரம், தட்சினைபதம், உபாவிருட், சிந்து, சௌவீர முதலான பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் கலப்புச்சாதியினர் என்பதோடு, அருட்டல் (Aritass) காரஸ்கராஸ் (Karaskaras) புண்டரூஸ் (Pundras) சௌவீரஸ் (Sauviras) பிராணுரனஸ் (Pranunas) வங்கம், கலிங்கம் முதலான பகுதிகளைத் தரிசித்துவரும் ஆரியர்களுக்கு வழங்கவிருக்கும் சன்மானங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இக்குறிப்பிலிருந்து இப்பகுதிகளில் முதலில் ஆரியக்குடிகள் குடியேறவிரும்பவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது.

அங்கம், வங்கம் முதலிய நாடுகளின் வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது, அங்கநாட்டினர் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கு வேதத் தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் அதர்வவேதம் (V. 22) மசுத்துடன் இணைத்து அங்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதி மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வங்கத்தைப்பற்றி ஐதரேய ஆரண்யகம் (II. I. I) குறுப்பிடுகையில் வங்கம், வகதர், சேரர் என்போர் பறவைகளைப் போன்றவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு மகதமே வகதர் எனத் திரிபுற்றந்து எனத் தெரிகின்றது. மேலும் ஆரியரல்லாத இப்பகுதி மக்களை ஏனைப்படுத்தும் வகையிலே பறவைக் கீச்சலை நிகர்த்த பேச்சுடையவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டனர் எனத் தெரிகின்றது. இங்கு வங்கர் என்றது கிழக்கு வங்கத்தில் தாம்ரவிப்தித் துறையையண்டி வாழ்ந்த மக்களோயாம். வட வங்கத்திற் புரண்டவர்த்தன என்ற தலைநகரை அமைத்து வாழ்ந்த மககளே புண்டரூஸ் என்பப்பட்டனர். மகாபாரதம் புண்டரூஸ் என்ற இனத்தினரை வங்கத்திலும், பீகாரிலும் வாழ்வாய்க்களாகக் கூறும். மேலே குறிப்பிட்ட வரலாறுகளின்படி இப்பகுதி மக்கள் ஆரியரல்லாக் குடிகள் என்பது தெளிவாகின்றது. இவர்களுள் மகதத்தில் வாழ்ந்த விராட்டியரை வெபர் (Weber) முதலா ஞேர் ஆரியக்குடிகள் என்றும், மற்றும் ரொத் (Roth), விட்னி (Whitney), புனும் பீல்ட் (Bloom field), சண்டா (Chanda) முதலானாரே சுதேசக்குடிகள் எனவும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ள மையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்கால வேத நால்களின் காலத்தில் (கி. மு. 900) கிழக்குப் பகுதிகளை நோக்கித் தம் கலாசாரத்தைப் பரப்ப ஆரியர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் சிறிது கைகூடினவாகக் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக இதிகாசகாலங்களில் ஆரியர்கள் இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதிகளை நோக்கிப் பரவ எடுத்த முயற்சியின் பயனாக விதேகம், கோசலம், காசி (வாரணாசி) முதலான பகுதிகள் ஆரியவர் தத்தத்திற்குரிய பகுதிகளாக மாறின. ஏற்கனவே சதபத பிராமணம் (I. 4. 1) இந்தக் கலாசார ஊடுருவல்லப்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. “ஒருமுறை அக்கினிக் கடவுள் கிழக்கே

யுள்ள பூமியை எரித்துக்கொண்டு சதாநீர் (கந்தக் -Gandak) ஆற்றைக் கடந்து விதேகமவரை சென்றபொழுது, வடமேற் கிந்தியாவிற் சரசவதி ஆற்றுக்கரையிலிருந்த விதேகமாதவன் அக்கினியைத் தொடர்ந்து சென்றான். இதற்குமுன்னர் அக்கினி கிழக்குப்பகுதியைத் தூய்மைப்படுத்தாமையால் ஆரியர் எவரும் சதாநீர் ஆற்றைக்கடக்கவில்லை. பின் அக்கினியின் கட்டளைப் படியே விதேகமாதவனால், விதேக அரசு (சதாநீர் ஆற்றுக்கப்பால்) உருவாக்கப்பட்டு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது". இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னரே மனுதர்மசாத்திரம் வடக்கே இமாலயத் திற்கும், தெற்கே விந்தியத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில், மேற்கிலும், கிழக்கிலும் சமுத்திரங்களை எல்லையாக்கக்கொண்ட பகுதி ஆரியவர்த்தம் என்று குறிப்பிட்டது எனலாம். எனினும், இது கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் தென்னெல்லையைப் பொறுத்த வரையில் மகதத்துடன் நின்றுவிட்டதெனலாம். இது தொடர் பாக, ஜதரேய யிராமணம் (VIII. 18) ஆரியாண்டத்திற்கு அப்பால் ஆந்திரர்கள், சபரர்கள், புலிந்தர்கள், புண்டரர்கள் முதலானார் வாழ்வதாகக் குறிப்பிடுவதை இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. எனவே இத்தகைய இன் அடிப்படையிலான புவியியற் குறிப்புகளிலிருந்து எமக்குப் புலங்குது என்னவெனில் இருக்குவேத ஆரியர்கள் முதலிற் குடியேறிய வடமேற்கிந்தியப் பிரதேசங்கள் முக்கியத்துவத்தையிழந்து நிற்கப், பிற்கால வேத காலத்திற் கங்கை, யமுனை ஆற்றுச் சமவெளிகளையண்டிக் குருசேத்திரம், பாஞ்சாலம், மத்திய பிரதேசம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரங்களைப் பேணுகின்ற முக்கிய களங்களாக மாறின என்பதும், இவற்றைத் தொடர்ந்து கிழக்கே கோசல, காசி, விதேகம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரப் பகுதிகளாக எழுச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்தன என்பதும், இவற்றுக்குத் தெற்கே மகதம், அங்கம், கலிங்கம், வங்கம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரம் புகழுதியாத பகுதிகளாக இருந்தன என்பதுமாம்.

எனினும் ஆரியவர்த்தத்தின் தென்னெல்லையிலிருந்த மகதத் தின் நிலைமைகள் சிறிது வேறுபட்டனவாக மாறிக்கொண்டிருப்பதையும் காலப்போக்கில் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தன. புராணங்கள், மகாபாரதம் முதலான நூல்களின் தகவற்படி குருபரம்பரையில் வந்த வச என்பவர் சேடி (Chedi -இன்றைய Bundelkhand உட்பட்டபகுதி) பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த யாதவர் களை வென்று, அங்கு தன் அரசினை நிறுவினான் என்றும், பின் இவன் மகனுகிய பிருகத்தரன் மகதத்தில் ஆரிய அரசு பரம் பரயைத் தோற்றுவித்தான் என்றும் புலங்கின்றது. இவர்களுள் பிருகத்தரனின் மகன் ஜராசந்தன் மகாபாரத யுத்தத்திற்குமுன்

மகத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்தனன் எனத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு வச பரம்பரையில் வந்த பிருகத்தரதர்கள் ஏறக்குறையப் பதினாறு அரசுகளைத் தொடர்ச்சியாக மகதத்தில் வைத்திருந்தனர் என்றும், பின் புத்தர் காலத்தில் (கி. மு. 600) பிரகத்தரதர் அரசு பரம் பரை ஆட்சி முடிவுற்றதென்றும் தெரிகின்றது. எனவே பிருகத் தரதரின் ஆட்சியில் மகதம் ஏறக்குறைய மூன்று நூற்றுண்டு காலத்திற்குள் (கி. மு. 900-கி. மு. 600) ஆரிய கலாசாரத் திற்குப்பட்ட களமாக மாற்றமடைந்துகொண்டிருந்தது எனிற தவறுகாது.

ஆனற் புத்தருடைய காலத்தில் மகதத்தின் கலாசாரக் கலப்பு நிலைகளிற் பெருமாற்றங்கள் ஏற்படுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். இக்காலத்தில் சதாநீர் ஆற்றுக்கப்பால் கிழக்கே விதேகமாதவனால் உருவாக்கப்பட்டுப், பின் ஜனகருடைய (சிதையின் நந்தையின்) காலத்திற் புகழ்பெற்று வினங்கியிருந்ததுமான விதேக அரசு (ஆரிய அரசு) நிலைகுலைந்திருந்தது. அதனாலோ என்னவோ விதேகத்திற்குத் தெற்கே அமைந்திருந்ததான் மகதத்திலும் ஆரிய அரசுகள் நிலைகுலையப், பிம்பிசாரன் (C. கி. மு. 540-494) அஜாதசத்துரு (கி. மு. 494. 482) முதலான நாக அரசுகள் (சிலர் ஹர்யங்க ஷாக்க வம்சத்தவர் என்பர்) குதேச அரசுகளை ஏற்படுத்தி, மகத சாம்ராச்சியத்தைக் கட்டி எழுப்புகின்ற நிலைமைகளை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே புத்தருடைய காலத்திற் புதிய நகரங்களான கோசல, மகதம், வத்ச (கெளசாம்பி -கோசவும்) அவந்தி (மால்வ) முதலான நகரங்களே செழித்து வளர்வாயின. இவற்றுள் கோசல, மகதம் என்ற இரு நகரங்களுமே மகாவீரர், புத்தர் ஆகியோர் சமயத் தொண்டினை வரவேற்ற களங்கள் ஆவன. அதாவது குதேசக் குடிகளான நாகர், இயக்கர், லிச்சவியர், கோளியர் முதலான சுதேசக் குடிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்த பகுதிகளே, வைத்தீக மதத் திற்கெதிரான பொத்த, ஜென மதங்களை முதலில் வரவேற்றிருந்தன. புத்தருடைய காலத்திற்குமுன் இராஜ்கிருகத்திற் (Mania Math) கோவில்கள் நாக வழிபாட்டுடன் தொடர் புடையதாகவே இருந்தன. குதேச மக்களாகிய இயக்கர், நாகர் களின் வழிபாட்டின் செல்லாக்கிணைப் பொத்த, ஜென மத சிற்பக் கலைகளில் வடிக்கப்பெற்ற இயக்கர், நாகர், பூதகணங்கள் ஆகியவற்றின் சிற்பங்களிலிருந்தும் நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். மேலும் இப் பின்னணிகளை வலியுறுத்தும்வகையில், இலங்கையிற் புத்தர், இயக்கர், நாகர் முதலான சுதேசக்குடிகளை முதலில் மதமாற்றம் செய்ய எடுத்த முயற்சிகளும் அமைந்துள்ளன. சாக்கியர் இனம் கிழக்கிந்தியாவில் நேபாளப் பகுதியைச் சார்ந்த மொங்கோவியர் இனத்திலிருந்து உருவாகிய கிளைக்குடி

என அறிஞர்கள் இனம் காண்பார். சாக்ஷியர்கள் இந்தோ - ஆரிய மொழியிலிருந்து மருவி வளர்ந்த பாலி மொழியைப் பேசித் தம்மை ஆரியர்கள் என்று கூறிக்கொண்டாலும், இவர்களிடையே ஆரியர் பேணிய பிராமணர் போன்ற சாதிப் பாகுபாடுகளோ அல்லது வைத்தீக்கிரியை வழிபாடுகளோ இருக்கவில்லை. இவர்கள் சத்திரிய மரப்புப்படி ஆயுதந்தரித்தவராயினும், விவசாயம் போன்ற பிறதொழில்களையும் செய்தனர். புத்தருடைய திரிபிடகக் கோட்பாடுகள் முதலிற் பாலி மொழியிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. சிறிஸ்துவிற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேதான் சிஷ்டரின் மொழியான சமஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இத்தகைய காரணிகளினாற்றங்கள் வேதமரபுகளிற்கு அடிபணியாத புத்தருடைய மதம், சுதேச வழிபாடுகளையும் காலப்போக்கிற பிரதிபலிப்பதாக வரலாயிற்று எனலாம்.

இவ்விதமே மகதம் புத்தர் காலத்திற் பெரும் சாம்ராச்சியமாக வளரலாயிற்று. நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பிம்பிசாரனும், அஜாதசத்துருவுமே தம் உறுதியான கோட்பாட்டினால் இந்திய வரலாற்றில் முதன்முறையாக விசாலமான நிலப்பரப்பைத் தம் மாதிக்கத்தில் வைத்திருந்தவர்கள் ஆவர். அதுமட்டுமன்றி இந்து நதிக்கரையின் வடக்கேயமெந்திருந்த காந்தார நாட்டுடன் வைத்திருந்த இராஜதந்திர உறவுகளினால், மகதத்தின் இளைஞர்கள் கல்விகற்பதற்காக காந்தார நாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். மற்று, இன்னும் கிழக்கே ஆரிய கலாசாரம் புகாத அங்கத்தையும் பிம்பிசாரன் தன்னுட்சிக்குட்படுத்தியதனால், மகதத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சி அதிகரிக்கலாயிற்று. அங்கத்தின் தலைநகரான சம்பா (Campa) ஏற்கனவே வர்த்தகத் துறையாகத் திகழ்ந்திருந்தது. சம்பா வடக்கிந்தியாவையும், கிழக்கிந்தியாவையும் இளைக்கின்ற ஆற்றுக்கரைத் துறைமுகமானபடியினாற், தென் னிந்தியந் துறைகளிலிருந்து தாமரவிப்தித் (தம்ளுக்) துறைக்கு வந்திருங்கிய முத்துக்களையும், வாசனைத் திரவியங்களையும் கங்கையாற்று வழியாக வடக்கே காந்தாராவரை எடுத்துச்சென்றது. மேலும் அஜாதசத்துரு தன் அரசின் எல்லையை வங்கத்தின் எல்லைவரை விஸ்தரித்ததனால், மகதம் மிகவும் சக்திவாய்ந்த அரசாக விளங்கிறது. தொடர்ந்துவந்த நூற்றுண்டுகளில், வடமேற்கிந்தியப் பகுதிகள் தவிர்ந்த வட இந்திய மாநிலங்களான இராஜஸ்தான், சிந்து, பஞ்சாப் பகுதிகளும், மற்றும் கங்கைச் சமவெளியிலமைந்த மற்றச் சிற்றரசுகள் யாவும் மகதத்தின் கீழிருந்தன. நாகவம்சத்து அரசர்களுக்குப்பின் மகதத்தின் எல்லைகளை மேலும் விஸ்தரித்தவன் மகாபத்மநந்தன் (கி. மு. 362-334) ஆவன்.

மேலே விபரித்ததன்படி கி. மு. 3ம் நூற்றுண்டுக்கு முன் னரே மகதத்தில் ஆரிய கலாசார ஊட்டுவல்களை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவற்றிற்கப்பாற்பட்ட கலிங்கம், வங்கம் முதலான பகுதிகளில் ஆரிய கலாசாரம் மேலோட்டமான முறையிலே தனது செலவாக்கைச் செலுத்தியதாகத் தெரிகின்றது. அதனாலே இன்றும் இப்பகுதிகளிற் சில இனங்களையும், மொழிகளையும் கலப்பற்றனவாக நாம் இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும், பிறகாலத்தில் ஆரியக் கலப்பிற்குற்பட்ட ஒரியா, பெங்காலி, சுராட்டி முதலான மொழிகளின் வரிவடிவங்களிலிருந்து சிறிது வேறுபடுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

அங்கம், கலிங்கம், வங்கம் :

இவ்வாறு மகதத்தின் சமூக, அரசியல்களில் ஆரிய கலாசார ஊட்டுவல்கள் இருக்கையில், இதற்கப்பாலிருந்த அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் என்ற பிரிவுகள் கி. மு. 3ம், 5ம் நூற்றுண்டுகள்வரை ஆரிய கலாசாரத்திற்கப்பாற்பட்ட பகுதிகளாகவே இருந்தன. அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் முதலான பகுதிகளுடன் தொடர்பான வரலாறுகளை ஆராயுமிடத்துப் பலியின் அரசபாரத்தைத் தாங்குவதற்குப் பாத்தியதையற்ற ஆண்மக்களான அங்க, வங்க, கலிங்க, சுஹம், புண்டர் எனும் ஜந்து புத்திரர்களும் அங்கத்தினைப் பிரித்தாண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. செ. இராசநாயகம் அவர்கள் விஷ்ணு புராணத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கலிங்க வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது. பலியின் புத்திரர்களில் ஓருவனுகைய கலிங்களை இந்து நதிக்கரையின் மேற்குப்பகுதி அரசிலிருந்து இந்திரனும், விஷ்ணுவும் கி. மு. 2800ம் ஆண்டளவிற் துரத்தியதனாலே, கிழக்குப் பகுதியிற் கலிங்க அரசு உருவாக்கப்பட்டதென்பர். இங்கு குறிப்பிட்ட காலக்கணிப்பு ஓரளவிற்கு முற்பட்டதாக இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இதிகாங்களிற் கலிங்கம் ஓரு வளர்முக அரசாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும், அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் எனும் அரசுகளை மகாபாரதம் மிலேச்ச அரசுகளாகவே குறிப்பிடுகின்றது. எனவே இவர்களை நேரடியாகத் தென்னிந்தியத் திராவிடக் குடிகளின் வாரிக்கள் என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், ஐதரேயபிராமணம் (VIII. 8) குறிப்பிட்ட சபரர் கலிங்கத்திலும் (கலிங்கம் ஆதியில் ஒரிசாவையும், வங்கத்தின் ஓரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருந்தது) புண்டரூஸ் வங்கத்திலும் (வடவங்கம்) வாழ்ந்தனர் என்ற பழைய மரபுகளின் வரலாற்றிப்படையிற் கண்

கேட்டுமிடுதலே உண்மை வரலாறுகளை வெளிக்கொணர உதவும் என்னாம். மேலும் கௌரவர், பாண்டவர் யுத்தத்திற் கலிங்கத்து மன்னான சிருதாயு (Srutayu) தன் இரு புதல்வர்களுடன் பாண்டவர்களுக்கெதிராகப் போர்புரிந்து வீமனுற் கொல்லப்பட்டனர் என மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன. (பாரதப் போரிலே தமிழ் மூவேந்தரும் பாண்டவர்க்குத் துணையாய் நின்றனர் என்றும் பாண்டவர் படைக்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தனால் உதியன் சேரலாதன் ‘‘பெருஞ்சோற்று உதியன்’’ என அழைக்கப்பட்டான் எனும் தமிழ் மரபுகளையும் இங்கு நினைவுக்காரல் உகந்ததாம்.) மகாபாரத யுத்தத்திற்கும், மகதத்தை கி. மு. 4ம் நூற்றுண்டிலாண்ட மகாபத்மநந்த இராசாவின் காலத்திற்குமிடையில் முப்பத்திரண்டு கலிங்கர்கள் ஆட்சியிலிருந்தனர் எனப் புராணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் புத்தருடைய காலத்திற் கௌரா சாம்பியை (வத்ச) ஆண்ட பெரவர்களின் இருபத்தாறுவது அரசனான உதயன் கலிங்கத்தை வென்றதாகக் கதாசரித்சாகரம், பிரியதர்சிகா முதலான பிற்காலச் சமஸ்கிருத நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே ஐதான முறையில் ஆரிய கலாசாரமும், பிராகிருத மொழியும் கி. மு. 6ம் நூற்றுண்டளவிற் கலிங்கம்வரையிற் காலெடுத்து வைத்திருக்கலாம் என்பதில் ஜயமில்லை. மேலும் கலிங்கத்தைப்பற்றிப் பொத்த ஐதாகக் கதைகளிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் மற்றுப் பாணிணீயம், மகாவம்சம் முதலான நூல்களிலும் குறிப்புகள் பரவிக்கிடக்கின்றன. எனவே கலிங்க அரசின் பழமையிக்கத் தோற்றமும், அது நீண்டகாலமாக ஆரிய கலாசார ஊடுருவலுக்கெதிராகத் தன்னைப் பாதுகாத்திருந்தது என்பதும் வரலாற்றுண்மையாகும். உதயன் கலிங்கத்தைக் கைப்பற்றினான் என்ற வரலாறு உண்மையாக இருக்குமானால் இவனே கலிங்க அரசில் முதன் முதலாகக் கி. மு. 6ம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியிற் (புத்தர் காலம்) தலையிட்ட ஆரிய மன்னானவான். பிற்பட்ட வரலாறுகளின்படி, மகாபத்மநந்தனின் (இவனே பிம்பி சாரன், அஜாதசத்துரு முதலான நாக அரசுகள் கட்டிவளர்த்த மகத அரசினை மேலும் வலுப்படுத்திய சுதேச அரசனாவான்) ஆட்சியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்ட கலிங்கர், பின் மௌரியர் என்ற இனங்களே சுதேச அரசின் வழிவந்த அசோக மன்னன் மகதத்தை ஆண்ட காலத்திற் கலிங்கத்தின்மீது படை எடுத்த பொழுது, அசோகன் படைகளுடன் சுதந் திரதாகத் துடன் எதிர்த்துநின்று போராடினர். இக் கலிங்கரின் வீரத்திறனை நாம் அசோகனின் கல்வெட்டிலிருந்து (XIII) அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. இக்கல்வெட்டிலிருந்து கலிங்கப் போரில் 150,000 மக்கள் கைதிகளாகப்பட்டனர். 100,000 பேர் வெட்டப்பட்டனர். இவற்றைவிடப் பன்மடங்கினர் இறந்தனர் என்பது அசோகன் கணக்கெடுப்பின்கீழ் வந்த பட்டியலாகும்.

கலிங்கத்திலும், வங்கத்திலும்

தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலாசார ஊடுருவல்கள் :

அசோக மன்னனுக்குப்பின் கலிங்கத்தின் வரலாறு, கலிங்கமன்னான காரவேலவின் காலத்தில் (கி. மு. 155) உச்சநிலையை அடைந்திருந்ததாக ஹாதிகும்பகுகைக் கல்வெட்டினின்று புலனுகின்றது. இக் காரவேல் ஆரிய கலாசாரத்தைப் பேணிய சேடி பரம்பரையின் மூன்றுவது தலைமுறையினானவான். எனவே கலிங்க வரலாற்றில் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட உதயன், காரவேலவின் தலைமுறையினரான சேடி பரம்பரையினர் காலத்திலேதான் கலிங்கத்தில் ஆரிய கலாசாரம் உட்பிரவேசிக்க முடிந்ததென்னாம். மேலும், இக்காரவேலவின் காலத்திற் திரமிரதேச சங்காதம் (தமிழ் மூவேந்தர்) படையெடுத்தபொழுது, காரவேல அவர்களை அழித்துப் பாண்டியரிடமிருந்து முத்துக்களைப் பெற்றதாக இவனது கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். இந்த மூவேந்தர் படையெடுப்புப், பழைய இந்துவெளித் தொடர்புடைய கலிங்க அரசிற்கும், பிற்காலத் தென்னிந்தியத் திராவிட அரசுகளுக்கு மிடையே ஏற்பட்ட அரசியற் தொடர்புகளைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றதே ஒழியக், கலிங்கரை நேரடியாகத் தென்னிந்தியத் திராவிடக் குடிகளினின்றும் கிளைவிட்ட திராவிட வினக் குடிகள் என்று கூறும் அளவிற்குப் பிற சான்றுகளை வைத்திருக்கவில்லை என்னாம். எனவே இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும், திராவிடக் கலாசாரமும் (பக. 56) எனும் எமது நாலில் நாம் குறிப்பிட்ட கருத்தினை மறுபரிசுவலை செய்தே இக் கருத்தினை இங்கு தெரிவிக்கின்றோம். எனினும் தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலாசாரம் கடல் வாணிப முயற்சிகளின் மூலமும், படையெடுப்புக்களின் மூலமும் கலிங்கம், வங்கம் முதலான நகரங்களின் கரையோர நகரங்களிற் தமது கலாசார ஊடுருவல்களைத் திறித்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றுண்டுகளிலிருந்து செய்திருக்கலாம் என்பதற்கு எமக்குச் சங்க இலக்கியங்களும், கறுப்புச்-சிவப்புப் பாணை ஒடுகளின் தடயங்களும், பிறமொழி ஆய்வுகளும் சான்றுகளாகக் காணப்படுகின்றன. வங்கத்தின் துறையாகிய தாமரவிப்தித் (தம்முக) துறையுடன் கணக்கபெப்பிள்ளை அவர்கள் காணும் தமிழர் நாகரிகத்தொடர்பு, கடல் வாணிப நடவடிக்கைகளானால் ஏற்பட்டதொன்றேயன்றி, அவர் கருதியது போல் வங்கம் தமிழரின் ஆதி இருப்பிடம் என்பதனால்லன்று என்பது நாம் மேலொராய்ந்த வங்கத்தின் வரலாற்றினின்று புலனுகின்றது. வங்கர் படகுப் படையை வைத்திருந்ததனால் ‘வங்கம்’ என்ற பதம் தமிழில் படகு எனும் பொருளில் இலக்கிய வழக்குப் பெறலாயிற்று. பல நாள்களிற் கடவிற் செல்லும் வங்கம்

பற்றி அகநானூறும் (255 : 1 - 7), மணிமேகலையும் குறிப்பிடுகின்றன.

“வங்கமாக்களோடு மகிழ்வுடனேறிக்”
மணி XIV. 79

“வங்கமேறின் மணிபல்லவத்திடை”
மணி XXV. 126

என்ற பகுதிகளில் இலங்கையில் மணிபல்லவத்திடை (நயினைதெ) தங்கிய வங்கம்பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. சுந்தர மூர்த்திநாயனாரும் திருக்கேதீசவரப் பதிகத்தில்

“வங்கம் மலிகின்ற கடன்மா தொட்ட
நன்னகர்” என்பார்.

இவ்விதமே ‘கலிங்கம்’ எனும் பதமும் ஆடை எனும் பொருளிற் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறலாயிற்று. கிறித்து விற்கு முற்பட்ட நூற்றுண்டுகளிற் கலிங்கத்திலும், மகுலிப் பட்டளத்திலும் நெய்யப்பட்ட மஸ்லின் பட்டுக்கள் கிரேக்கம், உரோமாபுரி முதலான நாடுகளுக்குத் தென்னிந்திய வாணிபத் துறைகளினாடாக ஏற்றுமதியாகின. இவ்வாறு கலிங்கத்திற் சிறப்பாக உற்பத்திசெய்யப்பட்ட ஆடையின் சிறந்த இயல்பு கருதி கலிங்கப்பட்டு - ‘கலிங்கம்’ என அழைக்கப்படலாயிற்று. தாழிலும் கலிங்கப்பட்டுக் ‘கலிங்கம்’ எனவே இலக்கிய வழகுப் பெறலாயிற்று.

“பாம்பு பயந்தன் வடிவின்
காம்பின் கழைப்படு சொலியின்
இழைமணி வாரா ஒண்டுங் கலிங்கம்”
என்றும்

“ஆவியனன் ஆவிநூற் கலிங்கம்”

என்றும் புறநானூற்றிற் கலிங்கம் என்ற பதம் இலக்கிய வழகுப் பெறலாயிற்று. “குணகடற் றுகிர்” என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிட்டதும், கலிங்கத்துப் பட்டுக்கள் சோழமண்டலத் துறைகளினாடாக வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதனாலேயாம்.

எனவே நாம் மேலே ஆராய்ந்துகாட்டியவாறு இந்து வெளி நகரிலிருந்து வெளியேறிய பலியின் புதல்வர்களே அங்கம், கலிங்கம், வங்கம், சுற்றம், புண்டர முதலான அரசுகளைக் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களில் ஏற்படுத்தினர் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. அதனால் இங்கு வாழ்ந்த சுதேசக்குழிகள் தென்னிந்தியத் திராவிடர்களினின்றும் வேறுபட்டவர்கள் என்பதைனையும் மேலே விளக்கப்படுகிறது.

கிக்காட்டியிருந்தோம். ஆனாலும் வாணிபத்தில், அரேபியக்கடல், கேம்பேகுடா, பார்சிக்குடா, மன்னூர் வளைகுடா, வங்காள விரிகுடா, சமத்திராத்தீவுகள் காழகம் (கடாரம்) வரைத் தமிழர்கள் அரேபியருடன் சேர்ந்து வாணிபப்பெறுமக்களாக விளக்கியதனால், முக்கிய வர்த்தகத்துறைகளில் இவர்களின் செல்வாக்குத் தவிர்க்கமுடியாததாயிற்று. இவற்றுட் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கேத்திரத் துறை முகமாக, வங்கநாட்டின் துறையாகிய தாமரவிப்பு (தம்லுக்) விளங்கலாயிற்று, என்பதனை நாம் மகா வம்சத்தின் குறிப்புகளிலிருந்து உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே தாமரவிப்புத் துறையிற் தமிழ் வாணிபக் குழக்களின் செல்வாக்குத் தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. இவ்விதமே பிறருக்கு அடிப்பணியாது தன்னுதிக்கமான அரசுகளைக்கொண்டதும், இன்னும் பிறநாடுகளை இணைத்துச் சாம்ராச்சியமொன்றை உருவாக்க விளாந்துமான (இலங்கை வரலாற்றில் அடிக்கடிக் கலிங்கரின் சுமுகமான வருகையும், படையெடுப்புகளும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கன.) கலிங்கத்தின் வரலாற்றுடன், தமிழரின் வரலாறு பொருளாதார ரீதியிலே பின்னிப்பினைந்திருந்தது என்னாம். கலிங்க மன்னன் காரவேலவின் (கி. மு. 155) ஹாதிகும்ப கல் வெட்டுக் குறிப்பிலிருந்து, கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாகவே மூவேந்தர் படை எடுப்புக்கள், மற்றும் வர்த்தக முயற்சிகள் என்பன திராவிட நாகரிகத்தை அங்கு ஊடுருவவைத்தன. ஆனாலும் அவை நிலையானவையன்று தற்காலிகமானவையே.

கலிங்கத்திற் திராவிட நாகரிகத்தின் ஊடுருவல்களின் முக்கிய இயல்பாக கறுப்புச் - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கலிங்கத்திற் (ஓரிஸா மாநிலப்பகுதியில் சிசுபால் கிருக்த்துறையையண்டி) கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்ட ஓடுகள் இத்தகைய திராவிடக் கலாசார ஊடுருவலின் தடயங்களோம் என்பதிற் தவறில்லை. எனினும் சிசுபாலகார்க்கிற் (Sisupalagarh) கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்புச் - சிவப்பு வண்ண மட்கலயங்களைப், பெருங்கற்கின்ன ஈமக்குழித் தொடர்பற்றங்வாய்ச் செம்புக்கற்காலத்தைப் பேணிய (Chalcolithic) இந்துவெளிக் காலத்தைய மட்பாண்டங்களாகுமா? என இவைபற்றி எஸ். சி. ராய் (S. C. Ray) ஜூயம் கொள்வதையும் நாம் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். ஆனால் கி. மு. 2ம் நூற்றுண்டெங்க கணிக்கப்பெற்ற, குழப்பமற்ற மண்படைகளில் இவை கிடைக்கப்பெற்றமையினால், திராவிடரின் வாணிப முயற்சியினாலே இக் கலாசாரப் பரவல் நிகழ்ந்ததென்ற கருத்தே வலிமைபெறுகின்ற தெள்ளாம். இன்றும் சோடநக்ஷூர், ஓரிஸாப் பகுதிகளிற் பரவி வாழ்கின்ற ‘கோண்டர்’ ‘கூயி’ முதலான திராவிடக் கிளையின்த

தவர் ஆதியிற் செலுத்திய செல்வாக்கின் எச்சங்களாகவே தென் படுகின்றனர்.

அடுத்து சிகபாலகர்கிற் கிடைக்கப்பெற்றதுபோன்ற கறுப் புச் - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் மேற்கு வங்கத்தின் தென்கரைப் பிரதேசங்களான பிர்பும் (Birbhum) புர்த்தவான் (Burdwan) மிட்னூர் (Midnapur) முதலான பகுதிகளில் முப்பத்திரங்கு களங்களிற் பெருங்கற்பன்பாட்டுடன் தொடர்பற்றநவாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இத்தடயங்கள் நாம் ஏற்கனவே குறிப் பிட்ட வாணிப முயற்சிகளினால் ஊடுருவியன என்பது தெளிவு. எனினும் இந்தியவரலாற்றுசிரியர்கள் முதலாம் இராசேந்திர னுடைய (கி. பி. 1012 - 1044) கங்கைப் படையெடுப்பின் போதே திராவிட நாகரிகம் வங்கத்திற் கூடிய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன என அவதானித்துள்ளார்கள். முதலாம் இராசேந்திரன் படையெடுப்பின் பின் வங்கத்திற் குடியேறிய கர்னாடகத் தலைவன் சேனன் வழிவந்தோரே, இன்று வங்கத்திலுள்ள சாமந்தசேனக்குடியினர் என்று கருதப்படுகின்றது. இத்தகைய கலாசாரக் கலப்புப் பின்னணியின் காரணமாகவே இன்றைய வங்காளமொழி எழுத்துக்கள் நாகரிலிபியை ஒட்டி அமைந்தவையாயினும், எகர, ஒகர உயிர் மெய்க்குறிகள் தமிழ், மற்றும் கிரந்த எழுத்துக்களின் முறையையன்றியமைந்தன என்பது தெளிவு. மேலும் எச். ரெசிலி ஓரில்ஸாவிலும், வங்கத்திலும் அவதானித்த மொங்கொலோ - திராவிட இன வளர்ச்சிகளும் இதன்பாற்பட்டனவாம்.

வங்கத்தின் இன வளர்ச்சிகள்:

இலங்கையில் வங்க இவரசர் விஜயன் வரலாற்றுண்மையை உறுதிப்படுத்துமுகமாக ஆர். எல். கேர்க் (R. L. Kirk) நடாத்திய இரத்த உறவு ஆய்வுகள் சிங்கள மக்களிடையே, திராவிட வின் இரத்த உறவுகளாத் தூரத்து உறவாகவும், வங்க இரத்த உறவுகளைக்கூடிய நெருக்கமுடையதாகவும் காட்டியுள்ளன. இவருடைய ஆய்வின் முடிபுகள் ஓரளவிற்கு மகாவம்சக் குறிப்புகளையும், மேலே அவதானித்த வரலாற்று மரபுகளையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன எனலாம்.

எனினும் எம்மைப்பொறுத்தளவில் 'வங்க இரத்தம்' என்று இனம் காணும் நிலை இன்றைய சமுதாய வளர்ச்சி நிலையிற் மிகக் குழப்பமானதொன்றாகவே தெரிகின்றது. ஏனெனில் இன்று பல்லினங்களின் சேர்க்கையினால் உருவாகியிருக்கும் வங்க

இனத்தைக்கொண்டு, தூய இன வளர்ச்சிகளைப் பேண முயன்ற பழைய இனங்களை அடையாளம் காண்பதென்பது, மொழி யாலோ அல்லது வேறு மானிடவியல்களாலோ அளந்து காண்பதென்பது சேறுநிறைந்த குட்டையின் இயல்புகளை அறிய எடுத்த முயற்சியை நிகர்த்ததாகும். எனினும் இந்தவழியில் அணுகி ஆய்வுசெய்த பி. எஸ். குஹா (B. S. Guha) இன்று இந்தியாவின் சனத்தொகையை உருவாக்குவதில் ஏற்குறைய ஆருக்குக் குறைவில்லாத இனங்களின் சேர்க்கையை அவதானித்துள்ளார். இவர்களும் மத்திய ஆசியாவிலிருந்துவந்த அல்பைன் (Alpine) திணரிக் (Dinaric) ஆர்மெனையிட் (Armenoid) இனங்களின் சேர்க்கையால் உருவாகிய ஒரு கிளை இனமே வங்கம், ஓரிலா, குஜராட் முதலான பகுதிகளில் முக்கிய இனத்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பர். இவருடைய ஆய்வுகள் மேலே நாம் ஆராய்ந்த சபரர், புலிந்தர் புண்ட்ராஸ் முதலிய கூதேசக் குடிகள், மற்று நாகர் இயக்கர் முதலான மொங்கோலிய இனக் குடிகள், மற்றும் திராவிடவின் ஊடுருவல்பற்றிய வரலாற்றினங்களின் பங்கினைத் தெளிவறுத்துவதாக இல்லை எனலாம். காரணம், நாடோடிகளான மனித இனங்கள் தோன்றிய நாள்முதல் (ஆபிரிக்காவிற் பல இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்லாயுதங்கள், மனித எலும்புகளின் எச்சங்கள் என்பன, அங்கிருந்து மனித இனம் ஒரு கோடியாண்டுகளுக்கு முன்னரே குடிபெயரத் தொடங்கிவிட்டது என்றும், பாகிஸ்தானிற் கிடைக்கப்பெற்ற புதிய தடயங்களின்படி இரண்டு கோடி வருடங்களுக்கு முன்னரே மனித இனம் குடிபெயரத் தொடங்கிவிட்டது என்றும் தெரிவிப்பதானால் மனித இனங்கள் யாவும் நாடோடிகளாகத் திரிகையில், ஏதோ ஒருவகையிற் கலப்புற்றதனால், பழையனகழியப் புதியன ஏற்றல் என்பதற்கிணங்க, புதிய பண்புகளைக் கொண்ட இனங்களைத் திட்டவட்டமாக இனம் காண்பதென்பது கடினமான செயலாகும்.

இத்தகைய கடினமான சூழலிலும், வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆய்வுகளைச் செய்து, அவைதரும் தகவல்களைக் கோர்த்துப்பார்க்கையில் உண்மையை ஓரளவிற்காவது அறிந்து கொள்ளும்பொழுது, மனித இனம் தன் பழம்பெருமைக்க வரலாற்றினையும், கலாசார முனைன்றங்களைப்பற்றியும் பெருமைப்படுகின்றது. மேலும் தன்னைநிகர்த்த இனங்கள், வேறு கிரகங்களிலும் வாழ்கின்றார்களா என்னும் ஆய்வில், விண்ணுலகத்திற்குக்கூடச் செல்லத் தயங்கவில்லை எனலாம்.

மனித இனம் இடம்பெயர்ந்து சென்று, இன்னேர் இனத் துடன் கலந்துவாழ விரும்பும் காரணங்களில் ஒன்று பொருளா தார ரீதியான புலம்பெயர்தலேயாம். இவர்களுட் கடல் வாணி பர்கள் எப்பொழுதும் சமரசமுள்ள மக்களாகவே வாழ்ந்து வந் துள்ளனர் என்பதற்கு வரலாறுகள் சான்றுபகர்கின்றன. இத னேல் இனங்களின் தனித்துவ இயல்புகள் திரிதல் நியாயமான தொன்றுகும். இவ்வகையில் ஆதி இந்தியாவின் உள்நாட்டு வாணிப முயற்சிகளையறிதலும் எமக்கு அவசியமாகின்றது. இன வரசர் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான வரலாற்றிற் கலிங்க இளவரசிக்கும், வங்க இனவரசனுக்கும் பிறந்த மகள் சுதந்திர வாழ்க்கையில் இச்சைகொண்டவளாக, மகதத்திற்குச் செல்லும் வாணிபக் குழுவினருடன் அவர்களை அறியாவண்ணம் சேர்ந்து சென்றனள் என்றும், போகும் வழியில் லால நாட்டிற் சிங்க மொன்று அவ்வாணிபக் குழுவினரைத் தாக்கியது என்றும் கூறப் பட்டுள்ள பகுதியிலிருந்து, எமக்குக் கிடைக்கின்ற வரலாற்றுத் தகவல்கள் பல. முதலிற் கிழக்கிந்தியப் பிராந்திய நகரங்களின் வாணிப ஒழுங்கமைத்திகளை நாம் உணரக்கூடியதாக இருப்பதோடு, பாதுகாப்புக் காரணமாக வாணிபக் குழுவினர் பெருந் தொகையினராகக் கூட்டம் கூட்டமாகப் பொருளாதார முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதைனையும், இவ்வாணிபக் குழுவினர் கலா சார பரிமாற்றங்களுக்கும், நகர்களையண்டிய குடியேற்றங்களுக்கும் காரணகர்த்தாக்களாக இருந்தார்கள் என்பதைனையும் நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஏ. எஸ். பசாம் புத்தர் காலத் திற் கிழக்கிந்தியத் துறைகளையும், மேற்கிந்தியத் துறைகளையும் தொடுக்கின்ற முக்கியபாதையொன்றினையும், கிளைப்பாதைகள் இரண்டினையும் விபரிப்பர். இவ்வர்த்தகப் பாதைகள் வங்கத்தின் தாமரவிப்தித்துறையில் ஆரம்பமாகிச் சம்பா (Campa - அங்கத் தின் தலைநகர்) நதித்துறையூடாகப் பாடவிபூரம், வராண்ஸி (காசி) கெளசாம்பிவரை சென்று, பின் அங்கிருந்து ஒரு கிளைப் பாதை விதிசை, உஜ்ஜனியூடாக நர்மதையாற்று முகத்துவாரத்திலைமந்த பிருஞ்சக்சத்துறைமுகத்தைச் சென்றதைந்தது. ஆனால் முக்கியபாதையானது கொசாம்பியிலிருந்து யமுனையின் தென் கரை வழியாக மதுரா, இன்றைய டெல்லி, சாகலா முதலிய நகரங்களினுரடாகப் பஞ்சாப்பின் ஜந்து ஆறுகளையும் கடந்து, வடமேற்கிந்தியாவின் காந்தார (தக்சிலா) நகரை அடைந்தது. பின் இவ்வர்த்தகமார்க்கமானது காடுப் பள்ளத்தாக்கினுரடாக மத்திய ஆசியா வரை சென்றது. மேலும் இவ் முக்கிய பாதையிலிருந்து பிரிந்துசென்ற இரண்டாவது கிளைப்பாதையானது மதுராவிலிருந்து இன்றைய இராஜஸ்தானையும், தார் பாலைவன்த்தையும் (Thar desert) ஊடறுத்துக்கொண்டு இந்துநதிக்கரையின்

முகத்துவாரத்திலைமந்திருந்த பதள (Patala) துறையையடைந் தது. பாசம் விபரித்துள்ள இந்த மூன்று மார்க்கங்களையும் நாம் வரைபடமுலம் (வரைபடம் 1.) அவதானிக்கையிற் கிழக்கிந்தியத் துறைகளுக்கும், மேற்கிந்தியத் துறைகளுக்குமிடையே நிகழ்ந்த வாணிப முயற்சிகள், நாட்டின் உட்பாகங்களினுரடாகவே கூடுத லாக நடைபெற்றது என்றும், கடல் வாணிபங்களைப் பெரும் வர்த்தகர்களே நடாத்தமுடிந்ததென்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது. மேலும் அடிக்கடி நிகழ்ந்த உள்நாட்டு வாணிப முயற்சிகளினால் இனங்களையே கலாசாரப் பரிமாறல்கள், சிறப்பாக மொழிப் பரிமாற்றங்களும், மொழித் திரிபுகளும், இனக்கலப்புக்களும், இனத்தூய்மையிழப்பும் இயல்பானவையாகிவிடுகின்றன. இக் கண்ணேட்டத்தின் நாம் விளங்கிக்கொள்வோமானாற் கி. மு. 6ம் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே துறைமுகங்களையண்டியிருந்த கலிங்கம், வங்கம் முதலான பிரதேசங்களில் வேறுபட்ட பல புதிய கலாசார ஊட்டுருவங்களை நாம் மறுதலிக்கமுடியாது. எனவே நன்னிலங்களைத் தேடி ஆரியர்கள் படையெடுப்பதற்கு முன்னரே, ஆரிய கலாசாரம், வாணிபம் என்ற போர்வையின்கீழ் அறிமுக மாகியிருக்கலாம் எனும் கருத்தினையும் நாம் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் புவியியல் அமைவுகள்:

மேலும் மகாவம்சம் விபரித்த புவியியற் குறிப்புகளை ஆராய் மிடத்துக் கிழக்கிந்திய நகரங்களின் பெயர்கள், புவியியல் அமைவுகள், அரசியற் பிரிவுகள் என்பன கி. பி. 12ம் நூற்றுண்டு வரை மாற்றங்களுக்குட்படாமல் இருந்தன என்பது காளிதாச னின் இரு வம்ச காவியத்தில் விபரிக்கப்பட்ட ரகுவின் படையெடுப்புப் பாதைபற்றிய குறிப்புகளிலிருந்தும், பின் முதலாம் இராணுந்திரனின் (கி. பி. 1012 – 1044) கங்கைப் படையெடுப்புப்பற்றிய பாதைகளின் குறிப்புகளிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது. காளிதாசன் (இவர் கி. மு. 100 – கி. பி. 500க்கிடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பதற்காகிய கருத்து வேறு பாடுகளை அறிஞர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்) வாழ்ந்த காலத்தில் மகதம் முதல் தெற்கே தாமிரபர்ணியாறு வரை உள்ள பிரதேசங்களின் புவியியல் அமைவு பின்வருமாறு.

முதலில் மகதத்திலிருந்து ரகுவின் திக்ஷீஜயம் ஆரம்ப மாகிக் கிழக்குத்திசையாக ஸாஹ்மதேசம் (மேற்கு வங்கம். இது கலிங்கத்திற்கும் வங்கத்திற்குமிடைப்பட்ட பகுதி) பின் முறையே வங்கம்; உத்கலதேசம் (ஓரிலா) கலிங்கம் (ஓரிலாவின் தென்

நெல்லையிலிருந்து தெற்கே கோதாவரி வரையுமள்ள பகுதி) முதலிய நாடுகளை வென்றபின், கடலோரமாகச் சென்று காவேரி யிற் குளித்தபின், பாண்டிநாடு சென்று தாமிரபர்ணி கலக்கின்ற கடலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற முத்துக்களைப் பாண்டியரிடமிருந்து பெற்றுன். (ரகு. அத். 4:34 69) இதனேடு அங்க தேசத்தினையும் (அத். 6.30) காளிதாசன் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. (வரை படம் 2) மற்று, முதலாவது இராசேந்திரனுடைய பண்ணிரண் டாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு, இவன் வடநாட்டுப் படை யெடுப்புப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவன் படையெடுப்பு முதலிற் கலிங்கத்திலுள்ள சக்கரக்கோட்டம் (விசாகப்பட்டினத் திற்கு வடமேற்காக அமைந்தது. இக்காலத்திற் சித்திரக் கோட்டம் எனப்படும்.) பின் ஓட்டரா நாடு (உத்கலர் அல்லது ஓரிஸா), தெங்கோசல நாடு (இங்கு கோசல நாடு என்பது இன்றைய ராய்பூர் (Raipur) பிலாஸ்பூர் (Bilaspur) சம்பல்பூர் (Sambalpur) முதலிய பகுதிகளையடக்கிய பகுதியேயாம். எனவே இது கங்கைக்கு அப்பாலுள்ள கோசல நாடன்று) முதலான பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பின் முறையே தண்டபத்தி (தந்தபுரா) தக்கணலாடம், வங்காளம், உத்திரலாடம் முதலான பகுதிகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு கங்கைக்கரையையடைந்தது. (வரை படம் 3.) சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வரலாற்றுக் கோவை ஐந்தாவது நூல் 1932, முதலாவது இராசேந்திரனின் படை கள் கங்கையை நோக்கிச்சென்ற வழிகளை அடையாளம் காணுமிடத்து, தென் குஜராட், வங்கம், வட குஜராட் என அடையாளம் காண்பது தவறாகும். இவ்வாறு அடையாளம் காணல் யுத்த நெறிகளுக்கு மட்டுமன்றிப், புவியியல் அமைவுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. எனவே இராசேந்திரன் படை கள் வங்கத்திற்கும் மதத்திற்குமிடையிலமைந்த லால் (லாட) நாட்டினாடாகவே சென்றன என்பது எம் கருத்து.

லால நாட்டுத் தலைநகரம் – சிங்கபுரம்:

மேலும் இளவரசர் விஜயனின் தந்தையாகிய சிங்கபாகு அமைத்த சிங்கபுரம் எனும் நகரைப்பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும், மேற்குறிப்பிட்ட புவியியல் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இடம் பெறவில்லை. எனினும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான தமிழ் இலக்கியங்களிற் ‘சிங்கபுரம்’ கலிங்க நாட்டிலமைந்த நகரெனக் குறிப்புகள் உள்.

கடிபொழிலுடுத்த கலிங்க நன்னட்டு
தீம்புளற் பழனச் சிங்கபுரத்தினும்
சிலம்பு. XXIII II 130-140.

‘காசில்பூம்பொழிற் கலிங்க நன்னட்டுச் சிங்கபுரம்’

மணி. XXVI II 15-17.

கலிங்க நாட்டிலுள்ள இச்சிங்கபுரம் இன்று ஓரிஸாவிலுள்ள கஞ்சம் ஜில்லாவில் (Ganjam Zilla) இருக்கின்றது. இச்சிங்கபுரத்தையே மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற (சிங்கபாகு லால நாட்டில் அமைத்த) சிங்கபுரமாகச் சில அறிஞர்கள் கருதுவார். ஆனால் ஏ. கண்ணிங்காம் (Sir. A Cunningham) கஞ்சம் ஜில்லாவிலிருந்து மேற்கே நூற்றுப்பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள சிங்கபுரமே விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான சிங்கபுரம் என்பர். கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி லாட அல்லது ராட என்ற பிரதேசத்தை வங்கத்தின் மேற்குப் பகுதியெனவும், முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் தென் லாடத்தில் ரணசூரவும் வடலாடத்தில் மஹி பாலவும் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்றும் கூறுவார். இன்றைய ஹாக்வி (Hughli or Hoogly) மாநிலத்திலுள்ள தாரகேச வரத்திலிருந்து பத்து மைல் தூரத்திலுள்ள ராட அல்லது லால மாகாணத்திலுள்ள சிங்கர்தான் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான சிங்கபுரம் என நந்தவால் கருதுவார். முதலாம் இராசேந்திரனின் படையெடுப்புப் பிரதேசங்களில் நீலகண்ட சாஸ்திரி அடையாளம் கண்ட லாட அல்லது ராட தேசத்தையே நந்தவாலும் பழைய ராட நகராக அடையாளம் காணப்பதனால் இந்த லால் (ராட) தேசத்திலேதான் விஜயனின் தந்தை அமைத்த சிங்கபுரம் என்பதீற் சந்தேகமில்லை. இதுதொடர்பாக இலங்கையிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற ஆதாரங்களின்படி பதினைந்தாம் நூற்றுண்டைச்சேர்ந்த சிங்கள் இலக்கியமொன்று கெள்ட (Gauda) வங்கம் முதலான நாடுகளுடன் சேர்த்து லாடத்தைக் குறிப்பிடுவதனால், பழைய லால நாடு மேற்குறிப்பிட்ட ராட தேசமே என்பது மேலும் உறுதியாகின்றது. ஆனால் பழைய லால நாடு பிற்காலத்தில் இரு அரசியற் பிரிவுகளாக வளர்ந்ததனாலே உத்தரவாடம், தக்கணலாடம் எனப் பிரியலாயிற்று என்று தெரிகின்றது. சிலப் பதிகாரம் போற்றுகின்ற ‘சிங்காவன் புகழ்’ சிங்கபுரப்’ புகழ், காலப்போக்கிற் கலிங்க நாட்டிலும் பல சிங்கபுரங்கள் உருவாக ஏதுவாக இருந்ததென்னலாம். (இதுபோலவே இலங்கையில் வெடி யரசன் இனத்தவர் குடியேற்றங்களுடன் யாழ்குடாக் காரைதீவு, புத்தளம் காரைதீவு, மட்டுநகர்க் காரைதீவு என்பன தொடர் புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.)

எனவே நாம் மேலே ஆராய்ந்ததன்படி ஹாக்வி மாநிலத்தி லுள்ள ராடப் பிரதேசத்திலே இளவரசர் விஜயன் பிறந்தார் என்பதை நாம் நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்வதால் வரலாற்றுக்

குழப்பங்களைத் தவிர்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். இலங்கை வரலாற்றுக்கிழியர் சிலர் குஜராட் மாநிலத்தைப் பழைய லால் அல்லது ராட் நாடெனக் கொண்டு அங்குள்ள சிஹோரை (Sihor) விஜய னின் சிங்கபுரம் என்றும், வேறு சிலர் இந்துநதிக் குடாப்பகுதியிலுள்ள ஹிங்கூர் (Hingur) தான் விஜயன் பிறந்த இடமென்றும் அடையாளம் காண்பார். பிருகுகச்ச. சூப்பாரக எனும் துறை முகங்கள் மேற்கிந்தியாவிற் கேம்பேக் குடாப்பகுதியில் அமைந்த பழைய துறைமுகங்கள் ஆவன. இளவரசர் விஜயனும், தோழர் கனும் ஏறிய கப்பல் சூர்பாரகம் எனும் துறையில் முதற் கரை சேர்ந்ததாக மகாவம்சமும் (VI. V. 46), மிருகுகச்சத் துறையிற் கரை சேர்ந்ததாக தீபவம்சமும் (IX. V. 26) குறிப்பிடுவதனால் வரலாற்றுக்கிழியர்களிற் சிலர் இத்துறைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொண்டு, குஜராட்டையே லால் நாடெனவும் அடையாளம் காண்பார். ஆனால் மகாவம்சத்தின் பிற வரலாற்றுக் குறிப்பு களுடனும், இந்திய வரலாற்றுக் குறிப்புகளுடனும், இவர்கள் கருத்துக்கள் வலிமையுடையனவா என்று ஆராய்கையில், மகா வம்சமும், தீபவம்சமும் குறிப்பிட்ட துறைமுகங்கள் பற்றிய தகவல்கள் தவறெனப் புலப்படுகின்றன. எழுதிவைக்கும் மரபு கள் உருவாவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில், அரசர்கள் அவையிலோ, அல்லது மதபீடங்களிலோ வரலாற்றுத் தகவல்களையும், சமய நூல்களையும் மனனம் செய்துகொள்வதற்கென நிபுணர்களே இருந்துவந்தனர். எனவே மனனம் செய்வோருக்குக் கிடைத்த தகவல்கள் தவறானவையா அல்லது தவறற்றானவையா என்பதனை அறியக்கூடிய புவியியல் அறிவுகள் இவர்களுக்கில்லாவிடின் இத்தகைய தவறுகள் இடம்பெறல் சகஜமே. அதனேடு வங்கத் தின் தாம்ரலிப்தித் துறைக்கும், மேற்கிந்தியப் பிருகுகச்சத் துறைக்குமிடையே வர்த்தக மார்க்கமொன்று இருந்ததென்பதனை நாம் ஏற்கனவே அவதானித்திருந்தோம். எனவே மகத வணிகக் குழுக்களின் ஆதிக்கத்தின்கீழ்ப் பிருகுகச்சத்துறை இருந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. அதன் காரணமாகவும் இத்தகைய குழப்பமான தகவல்கள் இவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் என்றும் நாம் கருதமுடிகின்றது. மேலும் தீபவம்சம் (9 : 15-16) சூர்பாரகத் துறையிலிருந்து இளவரசர் விஜயன் கப்பல் மேலே வடக்கு நோக்கிப் பிருகுகச்சத் துறையை (9 : 7) சென்றதாகக் குறிப்பிடுகின்ற புவியியற் குழப்பமான தகவல்களையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

குஜராட் மாநிலத்தின் (இதன் பழைய பெயர்கள் லோதால், லாட் என்பனவாம். தொலமி லரிகே (Larike) என அழைத்தனர்) பழைய வரலாற்றினை ஆராயும்பொழுது, இந்துவெள்கிழியாக விஜயனின் ஆட்சிபாரத்தையேற்க வாரிசு இன்மையால், விஜயனின் சகோதரன் மகன் பாண்டு வாசதேவன் சிங்கள இனத்தாய்மையைப் பேண வரவழைக்கப்பட்டான். மேலும் மகாவம்சம் (அத். 37) கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகவண்ணன் (கி. பி. 362 - 390)

விருந்து தென்னேக்கி நகர்ந்த ஆதிஹாரப்ப மக்களே லோதால் துறையினுடாகப் பிறநாட்டு வர்த்தக முயற்சியிலேபட்டிருந்தார்கள் என்றும், இவர்களைச் சதபத பிராமணம் மிலேசசர்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது என்றும் தெரிகின்றது. இத்துறைமுகம் பின் கடற்பெருக்குக்களாற் கைவிடப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. C. 14 பரிசோதனைப்படி லோதால் துறை கி. பி. 1800 அளவிற் கைவிடப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கரு தப்படுகின்றது. மேலும் தொல்வியலாய்வுகள் குஜராட்டில் ஹாரப்ப மக்களின் இவிங்க வழிபாட்டின் செல்வாக்கை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. லோதால் துறை கைவிடப்பட்டபின்றாம், ஹாரப்ப சித்திர எழுத்துக்கள் இங்கு கி. பி. 1300 வரை பாவணையிலிருந்திருக்கின்றன என்பதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. குஜராட்டில் ஹாரப்ப மக்கள் பேணிய திராவிடக் கலாச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து, ஜராசந்த னுக்குப் பயந்த யாதவர்கள் மதுராவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து, துவாரகை எனும் கரையோரப் பட்டினத்தை உருவாக்கித் தம் கலாசாரத்தைப் பேணினர் என்பதும், பின் நர்மதா முகத்துவாரத்திலமைந்த பிருகுகச்சத்துறைக்கும், கிழக்கேயிருந்த தாமரவிப்தித் துறைக்குமிடையே மகதத்தினுடாக உள்நாட்டுவாணிப முயற்சிகள் பெருமளவில் நடைபெற்றுவந்தன என்பதும், லோதாலை அண்டிய பகுதிகளிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற வரலாற்றுத் தகவல்களாம். மேலும் ரங்பூரிற் (Ranpur) கங்கைப் பிரதேசத்திற் பாவணையிலிருந்த ஆரியரின் வடநாட்டுக் கறுப்புப் பூச்ச (Northern black Polished Ware) மட்பாண்டங்கள் கி. பி. 500ம் ஆண்டெனக் கணிக்கப்பெற்ற, மண்படைகளிலேயே முதன் முதலாகத் தோற்றும்பெறலாயின. எனவே மிகப் பிறப்பட்ட காலத்திலே (கி. பி. 500) ஆரியர்கள் குஜராட் மாநிலப் பகுதி களில் ஊடுருவலாயினர் எனத் தொல்வியலாய்வாளர்கள் கருதுவர். எனவே இலங்கையிற் சிங்கள இன வரலாற்றை உருவாக்கிய இளவரசர் விஜயனின் முதாதையரின், அரசியற் பின்னணி களைக்கொண்ட குழ்நிலைகள் கி. பி. 6ம் நூற்றுண்டளவிற் குஜராட்டில் உருவாக இடமிருக்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதனேடு இளவரசர் விஜயன் இலங்கைக்கு வருகை தந்த காலம் முதலாக, விஜயனின் வம்சத்தவர்கள் என்ற கோதா விற் கலிங்கர், வங்கர், மகதர் என்போரின் செல்வாக்கு இலங்கை அரசியில் அதிகரிக்கலாயின என்பதனை மகாவம்சம் முதலான வரலாற்று நூல்கள் குறிக்கத் தவறவில்லை. இதன் முதன் முயற்சியாக விஜயனின் ஆட்சிபாரத்தையேற்க வாரிசு இன்மையால், விஜயனின் சகோதரன் மகன் பாண்டு வாசதேவன் சிங்கள இனத்தாய்மையைப் பேண வரவழைக்கப்பட்டான். மேலும் மகாவம்சம் (அத். 37) கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகவண்ணன் (கி. பி. 362 - 390)

காலத்தில் ஒரு பிராமண அரசிளங்குமரி கலிங்கத்திலிருந்து புத்தருடைய தாதுதந்தத்தை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்த தாகக் கூறுகின்றது. (பார்க்கவும் EP. IND. XV. 246.) இவ்வாறு வந்தவர் கலிங்க ஓரிசா தேசத்து உலகநாச்சி என்பவளேயாம் என்பது மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் தகவல்களிலிருந்து தெரிகின்றது. மேலும் மட்டக்களப்புப் பகுதியிற் கலிங்கர், வங்கர், சிங்கர் என்போரின் செல்வாக்கு ஏறக்குறைய கி. பி. 300ம் ஆண்டுக்குப்பின் தொடர்ச்சியாக இருந்தது என்பதையும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் எடுத்துக்கூறுகின்றது. சோழ இளவரசி தம்பதி நல்லாள், உலகநாச்சி, ஆடகசவந்தரி எனும் பெயர்களிலிருந்து, கலிங்கர், வங்கர், சிங்கர் முதலான இராச பரம்பரையினர் தமிழகத்து அரசுகளுடன் விஜயன் காலம் முதலாகத் திருமணத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. திருமண உறவுகள் மூலம் தமிழ்க் கலாசாரத் தொடர்புடையவர்களாக இவர்கள் இருந்ததனாலேதான், தமிழ்க் குடிகள் செல்வாக்கின்கீழிருந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேச ஆட்சி பாரதத்தைப் பொறுப்பேற்றனர் எனத் தெரிகின்றது.

மேலும் சிங்கள அரசு சபையிற் தாதுசேணன் (கி.பி. 643) பழைய கலிங்க வாரிச எனத் தெரிகின்றது. மகாவம்சம் மகிந்த IV (கி.பி. 956 - 972) வின் சிங்க அரசு வம்சத்தைப் பற்றி வற்புறுத்துகையில் (மகா. LXIII 12, 13, LIV 9, 10, 11) இலங்கையில் உயர்குடிப் பெருமக்கள் இருந்தபோதிலும், மகிந்த IV கலிங்கவம்சத்து இளவரசியைத் தருவித்து அவளைப் பட்டத் தரசியாக்கிக்கொண்டார். பின் இவர்களுக்குப் பிறந்த இரு ஆண்மக்களையும் ஆதிபாதர்களாகவும், பெண்மகளை அரசியாகவும் முடிகூட்டி சிங்கள அரசு வம்சத்தை இலங்கை அரசசபையில் நிலைநிறுத்திக்கொண்டார் எனகிறது. இதன்பின் பராக்கிரமபாகு I (கி.பி. 1153 - 1186) மகள் இரத்தினவளி, தனது தந்தையின் தகப்பனார் பாண்டியர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்று குறிப்பிடுவதோடு, விஜயனுடைய காலத்துக்குப்பின் கலிங்கரும், பாண்டியரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பான குடும்பங்களாகி விட்டன (குளவம்சம் LXIII 12, 13) என்று தமது திருமண உறவுத் தொடர்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுவார். விஜயபாகு II தன் பொல்லநறுவக் கல்வெட்டிற், பராக்கிரமபாகு I தன்னை இலங்கையின் அரசியற் பாரதத்தை ஏற்கும்படி அழைக்கும் சமயத்திற், தான் கலிங்கத்தின் தலைநகரான சிங்கபுரத்திலிருந்ததாகக் குறிப்பிடுவதோடு, தன் கலிங்க வம்சத் தொடர்புகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகையிலே கலிங்கத்து நிசங்கமல்லனும் (கி.பி. 1187 - 1196) தன் கல்பொதக் கல்வெட்டிற், தான் சிங்கபுரத்

திற் பிறந்தவன் என்றும், மேலும் சிங்கபுரத்து விஜயனின் பரம்பரையில் வந்தவனுகையால் இலங்கையையாளவதற்குரிய தனது உரிமைகள்பற்றியும் வற்புறுத்தியுள்ளார். இவனுக்குப் பின் நியமனம் பெற்றவர்களும் கலிங்கரே. மாகன் (கி.பி. 1214 - 1235) கலிங்கத்திலிருந்து வந்தவனுயினும், இவன் பழைய சிங்கள வமிசத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியவனாகத் தெரிய வில்லை. அதனால் சிங்கள மக்களைத் துன்புறுத்திப், பெளத்த தாபங்களை அறித்ததோடு, தமிழ்மக்களையும், சைவத்தையும் ஆதரித்துத் தமிழர் ஆட்சியைப் பலப்படுத்தியவனாகக் காணப்படுகின்றன.

மேலும் குருவுகோமி (Gurulukomi) (பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்) தமது தர்மபிரதிபிகாவில் இளவரசர் விஜயனைக் கலிங்க அரசனை வனுடன் ஒப்பிடுகையில், இக்கலிங்க மன்னனின் பாட்டி விஜய னுடன் தொடர்பான கலிங்க வம்சத்தில் வந்தவர் என்பர். மேலும் இதே நூலிற் சுலுகவிங்கு கதையையும் உரைப்பதன் மூலம் இளவரசர் விஜயனின் பழைய கலிங்கவம்சத் தொடர்பு களில் இந்நூலாசிரியர் அக்கறைகாட்டுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் பராக்கிரமபாகு IV (கி.பி. 1410 - 1468) சபைப்புலவரான தேநுவரைப் பெருமாள் எனும் வைணவப் பிராமணர் தமது சர்சோதிமாலையில் நாடுகளுடைய நாள், கோள் கூறிப், பின்யோக அபவாதம் எனும் பகுதியில்

“வார யோகத்திற்குற்றம் வங்கமோ டங்கதேசஞ்

சிருறு கலிங்கம் ஈழதேசத்திற் காகா தென்பார்”

என்ற கூறுமிடத்து ஈழத்துடன் வங்கம், அங்கம், கலிங்கம் என்ற நாடுகள் கொண்டிருந்த பழைய இனவறவுகளையும், மரபுகளையும் சோதிடர் கணக்கிற்கொண்டார் எனத்தெரிகின்றது. இவைதவிர, இலங்கையிற் கலிங்ககுல மன்னர்களின் பரம்பரையில் வந்தோர் பற்றி இரு பட்டியல்களைச் சி. எஸ். நவரட்னம் தமது, தமிழரும் இலங்கையும் எனும் நூலிற் தந்துள்ளார். இவ்வாறு இலங்கையிற் சிங்கள இனமக்கள் தமது கலிங்க வம்சத்துப் பாரம்பரியங்களையும், பிற மரபுகளையும் அழியவிடாமற் பாதுகாக்கக் காலத்துக்குக் காலம் முயன்றுவந்துள்ளனர் என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் சிங்கபாகு சிங்கத்தைக் கொன்ற வீரச் செயலை நினைவுகூருமுகமாகவே “சிங்களர்” என்ற புதிய இனம் தோன்ற வாயிற்று என்றும், அதனால் சிங்கர் குடியேறிய இடங்கள் சிங்கபுரங்கள் என்றும் பெயரிடப்பட்டன என்றும் கலிங்க மரபுகள் தெரிவிக்கையில், வங்க மரபுகளும் இளவரசர் விஜயனின் பிரிவையைக் காலந்தோறும் நினைவுகொள்ளத் தவறவில்லை என்று

தெரிகின்றது. இந்த மரபுகள் சிங்கள் இளவரசர் விஜயன் “விஜயசிங்க” என்றே குறிப்பிடுகின்றன. வங்க மரபுகள் பேணி வைத்திருக்கும் நாட்டுப் பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு:

“Amader Chele Vijayasingha
Lanka Koriya Jayi”

இதன் பொருள் இளைஞர் விஜயசிங்க (வங்கத்தைவிட்டு) இலங்கையைடைந்தார் என்பதாகும்.

வங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட நாவாய்கள் கரைசேர்ந்த தீவுகள் :

இதுவரை நாம் மகதம், ராட (லால) வங்கம், கவிங்கம், குஜராட் (லால) முதலான நாடுகளின் புவியியல் அமைவுகள், இன வரலாறுகள், தொல்லியலாய்வுகள், மரபுகள் என்பனவற்றை ஆராய்ந்து இளவரசர் விஜயன் பிறந்த கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியத்தின் அரசியற், பொருளாதாரச் சமூகச் சூழ்நிலைகளை ஆராய்ந்தோம். இனி மகாவம்சம், தீபவம்சம் விபரிப்பதன்படி முன்று நாவாய்களில், ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியே விஜயனும் தோழர்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளும் ஏற்றிக் கடவில் விடப்பட்டனர் எனத்தெரிகின்றது. (மகா. அத். 6:44-46; தீப. 9:13-16) (இம்முன்று நாவாய்களும் ஒரே நேரத்திற் கடவில் விடப்பட வில்லை என்பதனாலே இவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களிற் திசை தெரியாது கரை ஏறினர் என்றும் தெரிகின்றது.) இவற்றுள் பெண்களுடன் வெளியேறிய நாவாய் மகிளதீவை அடைந்ததாக மகாவம்சமும், தீபவம்சமும் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நால்கள் குறிப்பிடுகின்ற மகிளதீவு, மினிகோய்த்தீவுப்பட (Minicoy) உள்ள மாலைதீவுக் கூட்டங்களே என்பதற்குச் சாதகமாகப் போதிய ஆதாரங்கள் உள். இன்றைய மாலைதீவு மக்களின் பேச்சு வழக் கிற் பழைய சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கினை ஆர். எல். புரோஹியர் அவதானித்துவாளர். மேலும் கில்வேட் சிலேட்டர் (Gilbert Slater) மினிகோய்த்தீவினரின் எண்வரிசை எவ்வளவு நூரம் சிங்கள மொழியின் எண்வரிசை முறையைப் பின்பற்றி யமைந்துள்ளது என்பதை விபரித்துள்ளனர். இத்தகைய மொழி ஒற்றுமைக்குக் காரணம் இலங்கை மாலைதீவு வரையும் பரந்த தொரு பெருந்தீவாக இருந்ததனாலே எனப் புரோஹியர் கருதுவார். இராஜவிய இத்தகைய கருத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியவரையிற் பெருங்கடற் பெருக்கொன்று களனிதிஸ்ஸ களனியாவை ஆண்டகாலத்தில் (கி.மு. 200) ஏற்பட்டதாக விபரித்துள்ளது.

எனினும் இக்கடற் பெருக்கிலிருந்து மன்னார், கற்பிட்டி, மாதம்பை முதலிய கரையோரப் பட்டினங்கள் தப்பிவிட்டனவாக இராஜ வலியவே குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் மகாவம்சம் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்திறங்கிய காலத்திலேயே மகாதிட்டு (மாதோட்டம்) தம்பபன்ன (தாமிரபர்ணி) கல்யாணி (களனியா) மணி பல்லவம் (நயினுதீவு) முதலிய கரையோரநகரங்களையும், தீவுகளையும், கடம்பநதி, கம்பீரநதி முதலிய நதிகளையும் இலங்கையின் தென் மேற்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளிற் குறிப்பிட்டிருப்பதனால் இராஜ வலியவின் கடற்பெருக்கு வருணனை உயர்வு நவிற்சியணியின் பாற்பட்டதாம் என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே மாலைதீவு, லச்சதீவுப் பகுதிகள் தனித் தீவுக் கூட்டங்களாகிவிட்டன என்பது தெளிவாகி ன் ற து. வைஜயந்தி எனும் வடமொழி நூல் மாலயதீபம் தென்சமுத் தீரத்திலிருக்கிறதென்பதனால், மாலைதீவையே இந்நால் குறிப்பிடுகிறதென்பதில் ஜயமில்லை. முதல் இராசராசசோழன் (கி. பி. 985 - 1014) சேரநாட்டிற்குத் தென்மேற்கே அரபிக்கடலிலுள்ள மாலைதீவுகள் எனும் முந்தீரப் பழந்தீவுகளைக் கைப்பற்றினால் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் மாலைதீவிற் கிடைக்கப்பெற்ற புராதன கல்வெட்டுக்களின்படி, மாலைதீவின் சூரியவழிபாடுடைய ஆதிக்குடிகள் இந்துவெளி, மேற்காசியா முதலிய நாடுகளின் நாகரிகத் தொடர்புடையவர்கள் என்றும், சில சமயம் தூர கிழக்கு நாடுகளின் தொடர்புகளும் இவர்களுக்கிருந்திருக்கலாம் என்றும் நோர்வே ஆய்வாளர் தோர் ஹெய்தல் (Thor Heyerdahl) குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்று இலங்கைக்குத் தென்மேற்காக 400 மைல்கள் தூரத்தில் இந்து சமுத்திரலுள்ள இத்தீவுக் கூட்டங்களில், இருநூற்றிருபது தீவுகளிலேதான் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

எனவே மாலைதீவுக் கூட்டங்களின் தனியியல்புகளைக் கருத்திற்கொண்டு, வங்கத்திலிருந்துவந்த நாவாய் இங்கு கரையேறியதனாலேதான், இங்கு பழைய சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கிறகுரிய காரணம் எனலாம். எனவே மகாவம்சத்தின் வரலாற்றுத் தகவல்களை நாம் இவ்வகைத் தொடர்புகளை விளங்கிக்கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

இவர்களது பிள்ளைகளை ஏற்றிச்சென்ற நாவாய் நக்கதீபகம் எனும் தீவையைடைந்ததாக மகாவம்சம் (மகா. அத். 6.43-45) குறிப்பிடுகின்றது.

முதலாம் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தி கடாரப்படையெடுப்புப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்

கலாமுதிர் கடுந்திறல் விலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கடுமூரட் கடாரமும்

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தீவினையே மணிமேகலையும் “நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலை” (XVI : 5, 39) எனக்குறிப்பிட்டதென்னாம். இன்று வங்காள விரிகுடாவிற்குத் தெற்கேயுள்ள அந்த மான்தீவுக் கூட்டங்களுக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள பத்தொன்பது தீவுக் கூட்டங்களையே நக்காவாரம் அல்லது நிக்கோபார்த் (Nicobar) தீவுகள் என அடையாளம் கண்டுள்ளனர். இவற்றுள்ள பன்னிரண்டு தீவுகளிலே மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மொங் கோவிய இனத்தைச்சார்ந்த மக்களே இன்று இங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே இத்தீவின் மொழியாய்வுகளும் எமது இளவரசர் விஜயவின் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தவல்லன என நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஹென்றி கொரியா நக்கதீபகத்தை நாக தீவு என்று அடையாளம் கண்டு யாழ்குடாவிலேதான் பின்னை கள் ஏறிய நாவாய்க்கரை சேர்ந்ததென்பர். மகாவம்ச ஆசிரியர் நாகதீவிற்கும் - நக்கதீபகத்திற்கும் வேறுபாடுகள் இருப்பதை அறிந்திருந்தார் என்பதனை மகாவம்சத்தை ஆராய்பவர்கள் உணர்வார். (வரை படம் 4)

விஜயனும் தோழரும் ஏறிய வங்கம் முதலிற் கரையேறிய தாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற (6.46) குர்பாரகத்தைப் பெயர் ஒற்றுமை காரணமாகச் சில வரலாற்றுக்கிரியர்கள் கேம்பேகுடாவிலுள்ள சுபாரத் துறையுடன் அடையாளம் கண்டதனாலே, சிங்கள மக்கள் இந்தியாவின் எப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இன்று வரை அறியமுடியாத சூழ்நிலைகள் இருந்துவருகின்றன. எனினும் சில வரலாற்றுக்கிரியர்கள் குர்பாரகத்தைத் தென் னிந்திய உவரித்துறையென்றும் அடையாளம் கண்டிருப்பதை யும் இங்கு குறிப்பிடுதல் உகந்ததாகும். இது தவறின் நாம் மேலே வலியுறுத்திய கலிங்க - வங்கப் புவியியற் பின்னணிகளை யும், கடற்பிராந்தியப் பழைய துறைகளையும் கவனத்திற்கொண்டு மகாவம்சம் குறிப்பிட்ட குர்பாரகம் தென்னிந்தியக் கிழக்குக்கரையில் அமைந்துள்ள சோபத்மா (பொதுகே) துறையாகலாம் என்பதற்கும் நாம் மறுதலிக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லை என்னாம். இவைதவிர, நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு மகத வணிகரின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்த பிருகுகச் - குர்பாரகத் துறைகளைப் புவியியல் அறிவின்மையாலும் தவறுக்க. குறிப்பிட்டிருக்கலாம் எனவும் கருத இடமுண்டு.

இலங்கையிற் சிங்கள இனமக்களின் வளர்ச்சி நிலைகள் :

இனி இலங்கையிற் சிங்ககாலன் பரம்பரைப் புகழ்மிக்க இளவரசர் விஜயசிங்க உருவாக்கிய சிங்கள இன வளர்ச்சி நிலைகளை நாம் ஆய்கையிற், தூய சிங்கள இனத்தனித்துவத்தை இலங்கையில் நிலைநாட்டுவதென்பது இயலாத காரியமாகும். இலங்கையிற் சிங்கள இளவரசர் சிங்கள இனமக்களை உருவாக்க முயன்றபொழுது, கலிங்கம் அல்லது வங்கவழிச்சத்துப் பெண்களின் பங்களிப்பை நிரப்புவதற்கு முன்வந்தவர்கள் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களே. (மகா. VII. 57 - 58) இதனால் தொடக்க நிலையே விஜயனும், தோழர்களும் உருவாக்கமுனைந்த சிங்கள இனத் தனித்துவம் தூயமையை இழந்துவிடுகின்றது. மேலும் இலங்கையின் பிறகுதிகளான இயக்கர், நாகருடைய இனக் கலப்புகளும் காலப்போக்கிற் தவிர்க்கமுடியாததாகிவிட்டது. ஆனாலும் விஜயனுக்குப் பின் அரசாட்சிப் பாரததையேற்கக் கூடிய வாரிசகள் இல்லாமையால், விஜயனின் தம்பி சுமிதனுக்கு, விஜயன் தன்னுட்சிப்பாரத்தைப் பொறுப்பேற்கவல்ல வாரிச ஒருவரைக் கேட்டுக் கடிதமனுப்பியிருந்தான். (மகா. அத். VII. 7 - 12) விஜயனின் கோரிக்கையைச் சமிதனின் மகன் பாண்டு வக்கேவன் ஏற்றுக்கொண்டு, இலங்கையிற் சிங்கள அரச பரம் பரையின் இனத்தூயமையைப் பேணுவதற்காக முப்பத்திரண்டு மந்திரி குமாரருடன் துறவி வேடத்திற் திருகோணமலையில் வந்திரங்கினஞ். பின்னர் இவைனத் திருமணம் புரியவந்த சாக்கிய வமிசத்துப் பத்ரகாஞ்சனாவும், தோழியரும் பிக்குகள் வேடத் திற் கோணுக்கமத்துறையை வந்தடைந்தனர். (மகா. VII. 18-24) இவர்களைத் தொடர்ந்து கங்கைப் பிரதேசக் குடியேற்றங்களும், பின் பெளத்த மத தூதுவர்களான மகிந்ததேரர், சங்கமித்தை தேரி என்போருடன் வந்தவர்களும், சிங்கள இன வளர்ச்சியிற் முக்கியபங்குகொண்டனர் எனலாம். இவர்களிற் சாக்கிய இனத்தைச் சேர்ந்த பத்திரகாஞ்சனாவும், தோழியரும் மொங்கோவிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று மேலே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விதமே மகிந்தர் - சங்கமித்தை என்போருடைய மெளரியமரபுகளும், மெளரியர்களை ஆரியர் என்று கருதுமள விற்கு வற்புறுத்துவதாக இல்லை. மற்றுக் கங்கைச் சமவெளியிலும் ஆதியில் வாழ்ந்த இயக்கர், இராட்சதர், நாகர் என்போர் மொங்கோவிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனினும் காலப்போக்கிற் ‘கங்கை குலத்தோர்’ என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ளும் வம்சத்தில் எந்தளவிற்கு ஆரியவினச் செல்வாக்கிருந்தது என்பதும் திட்டவட்டமான

மதிப்பீடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால் கங்கைப்பிரதேசப் பகுதிகள் மகதம் உட்பட கி. மு. மே நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே ‘ஆரியாண்டம்’ அல்லது ‘ஆரியவர்த்த’ என்ற ஆரியருடைய எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளாகிவிட்டன என்றும் மேலே அவதானித்திருந்தோம்.

எனவே சிங்கள இவரசர் விஜயன் தண்ணட்சி பாரதத்தை ஆதரிக்கவேண்டி ஏற்படுத்திய, புதிய இனச் சேர்க்கைகளை மெரு கூட்டி வளர்க்கும் வகையிலே பின்வந்த கங்கைச் சமவெளிக் குடி யேற்றங்கள் அமைந்தன என்னாம். ஆனால் அரச பாரம்பரியத் தைத் தாங்குவதற்குக் காலந்தோறும் கலிங்கத்துச் சிங்கவம்ச வாரிசகளையே வரவழைத்தனர் என்பதும் மேலும் அவதானிக்கப்பட்டது. இந்தச் சிங்க அரசவம்சத்தை ஆதரித்த பொதுமக்களைப் பொறுத்தவரையிற் பல்லினங்களின் கூட்டுச்சேர்க்கைகளும். மரபுகளுமே, இன்றைய சிங்களப் பொதுமக்கள் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டன என்னாம். நாம் பல்கோணங்களிலிருந்தும் ஆதாரங்களைத் தேடித்துரந்து கிடைத்த சான்றுகளைக்கொண்டு, இத்தகைய குழ்நிலை ஒன்றுதான் சிங்கள மக்களின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னணியாக இருந்தது என்று காட்டினாலும், இன்றுவரை சிங்கள மக்கள் இலங்கை நாட்டிற், தமது என்று காலந்தோறும் கட்டிக்காத்துப் பேணவிந்த சமுதாய, மாணிட, மொழியியல், மற்றும் பிற மரபுகளையும் நாம் கவனத்திற் கொண்டுதான். இன்று இவர்கள் வரலாற்றை ஆராயவும், மதிப்பீடு செய்யவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் எனிற தவறுகாது. ஓரு தொல்லிய ஸாளன் அல்லது வரலாற்றுசிரியனின் கடமை, கண்ணியங்களில் இந்த நிதான உணர்வு மிக முக்கிய பண்பாகும்.

சிறப்பாக, இன்று சிங்கள மக்கள் தம்மை ஆரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், தம்மொழி ஆரியமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் இனம் காட்டவே விரும்புகின்றனர். சிங்கள மக்களின் அரசியல், சமய வரலாறுகளை விபரிக்கின்ற மகாவம்சம், குளவம்சம் முதலான நூல்கள் சிங்கள மக்களை ஆரியவின் மக்களென்று குறிப்பிட்டு இனம் காணவில்லை. எனினும் இந்நூல்கள் திராவிடர்களைத் தமிழர், பாண்டியர், கேரளர், சோழர், கண்டர்கள், நாயக்கர்கள் என்று குறிப்பிட்டது போலவே, சிங்கள மக்களைச் ‘சீகளர்கள்’ எனக் குறிப்பிட்டன ராகலாம். மேலும் குளவம்சம் இரு சந்தர்ப்பங்களிற் ‘தகுரக’ (Thakuraka) என்ற படைத்தலைவன் (XC. 16 - 30) கீழும், ‘ஆரியச்சக்கரவர்த்தி’ என்ற படைத்தலைவன் சீழும் ஆரியப் படைகள் (XC. 44) என்று குறிப்பிட்டாலும், சுதேசப் படை

களைச் சீகள வீரர்கள் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. (இங்கு குறிப் பிட்ட ‘ஆரியச்சக்கரவர்த்தி’ என்ற பட்டம் பெரும் அதிகாரத்தையும், தலைமையையுமே கூட்டுகின்றதென்றும் இப்படைத் தலைவன் ஆரியனால் என்றும் குளவம்சம் கூட்டுவதையும் இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும்.) ஆனாலும் மகாவம்சம், குளவம்சம் ஆகிய இரு நூல் ஆசிரியர்களும், சீகள மக்களைத் தென்னிந்திய அரசியற் கலாசாரத் தொடர்புகளிலிருந்தும் தம்மை வேறு படுத்திக் காட்ட முயன்றதனாற் தாம் ‘சீகள மக்கள்’ என்று கூறிக்கொள்ள விரும்பும் இனத் தனித்துவத்தையும் விரும்பி ஞார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. வோகரிகதிச மன்னன் (கி. பி. 269 - 291) காலத்தில் வாழ்ந்த பிக்கு ஒருவர் ஆரியதேவ (Aryadeva) எனும் பெயரையும், இதன்பின் மானவம்மாவின் காலத்தில் (கி. பி. 676 - 711) ஆரியகுரு எனபவர் ஜாதகமாலா எனும் நூலை எழுதினால் என்ற குறிப்பும் எமக்குக் கிடைப்பத னால் ஆரிய இனக் கலாசாரத் தொடர்புகள் கணிசமான அளவிற்கு இருந்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது. கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டிட்டு சார்ந்த நெலும்ப பொகுண் (கீழ்க்கு மாகாணம்) விலுள்ள பாறைக் கல்வெட்டு விகாரைகளிற் செய்யப்பட்ட ஆரியவன்ச (Atiyawansa) கிரியைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும். மற்றுச் சிங்கள மக்களின் மானிடவியற் பண்புகளை ஆராயுமிடத்து, திராவிடவின் மக்களின் இயல்புகளுக்கப்பாற்பட்ட வகையிற் வேதகால ஆரியர்களைப் போற் போரிலீடுபொடுடைய தன்மையினை இவர்களிடத்தில் வரலாற்றுதிப்படையாக அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இப்பண்பினை அவதானித்துப்போலும் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர் மெய்க்கீர்த்திகள் “முரட்டெடுமில் சிங்களவர்” எனச் சிங்கள வீரரின் போர்த்திறனை விதந்து கூறினர் எனத் தெரிகின்றது. இலங்கைப் பெருங் கற் பண்பாட்டுக் களங்களில் நடாத்தப்பட்ட இன ஆய்வுகளின்படி, இப் பண்பாட்டு மரபைப் பேணியவர்கள் தென்னிந்தியத் திராவிட இனத்தவரின்றும் வேறுபட்டவர் அல்லர் என்று கே. ஆர். கெனனடி கருதுவர். ஆனால் பி. இ. பி. தெரண்ணியகல தப்போவ - மருதமடுவப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் களங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற தாழிகளின் மேற்பகுதிகளில் வளையப்பட்டிருந்த மனித உருவங்களைக்கொண்டு, நீக்ரோ இனத்தவருடன் ஆரியவினமக்களையும் அவதானித்ததாகக் கூறுவர். எனினும் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் ஆதி திராவிடர்கள் பேணியது போன்ற பெருங்கற் பண்பாட்டு மரபுகளைக் கீழக் கிந்தியர்கள் பேணியதாகத் தெரியவில்லை. (இதன் விரிவைப் 45-46ம் பக்கம் பார்க்கவும்) மேலும், பி. இ. பி. தெரண்ணியகல பொதுவாகச், சிங்கள மக்களை இன அடிப்படையில் அடையாளம்

கானுகையிற் மத்தியதரவாசிகள், நீக்ரோ இனத்தவர் (இவ்விரு இனத்தவரும் திராவிட இனத்தவரின் வளர்ச்சியிற் முக்கிய பங்களித்தவராவர்.) மற்றும் மொங்கோலியர், அல்லை, ஆர் மெனேயிட், ஓஸ்ரலெயிட் முதலான இனத்தவரின் சேர்க்கையால் வளர்ச்சியடைந்த ஒளினமாகக் கருதுவர். வங்கத்தின் இன வளர்ச்சிகளில், மத்திய ஆசியாவிலிருந்துவந்த அல்லை, தினாரிக், ஆர்மெனேயிட் இனங்களின் சேர்க்கையால் உருவாகிய கிளையினத்தவரையே முக்கிய இனத்தவராகப் பி. எஸ். குஹா அவதானித்துள்ளனர். எனவே பி. இ. பி. தெரணியல் அவதானித்த மொங்கோலியர், அல்லை, ஆர்மெனேயிட் இனக் கூறுகள் வங்கத்தினாடாக வந்ததெனிற் தவறாகாது.

சிங்களமொழித் தோற்றமும், வளர்ச்சி நிலைகளும் :

இன்றைய சிங்கள மொழியைப் பொறுத்தவரையில், வரலாற்றிப்படையாக மேற்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும், கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும் பேசப்பட்ட பிராகிருத மொழிக்கும், சிங்கள மொழிக்கும் கூடிய தொடர்புகள் உள்ளன அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனுடன் சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சி நிலையில் இன்றைய பெங்காலி மொழி, மராட்டி மொழி, குஜராட்டி மொழி முதலானவற்றின் பங்களிப்புகளும் பரவலாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக ஒருவர் பேசும் மொழி யைக்கொண்டு, அவருடைய இனத்தன்மையைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்பதை மானிடவியல், மொழியை ஆய்வுகள் காட்டி யுள்ளன. எனினும் சிங்கள மொழியைப் பொறுத்தளவில், அதன் தோற்ற, வளர்ச்சி நிலைகளை ஆய்வதற்கான போதிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் இருப்பதற்கு சிங்கள மொழியின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளிற் பங்களித்த இனங்களை வரலாற்றிப்படையில் இனம் கானுவதால், ஒரளவிற்கு இனத்தையும், மொழியையும் நாம் தொடர்புபடுத்தமுடியும் எனக் கருதுகின்றோம்.

இலங்கையின் ஆதிச் சிங்களக் குடிகளின் வரலாற்றும்வகுகள், சிங்கள மக்கள் பேசிய மொழி (கி. மு. 500-கி. பி. 500) எழுமொழி எனத் தெரிவித்துள்ளனர். இளவரசர் விஜயனும், தோழரும் இலங்கையை அடைந்த காலத்தில், இலங்கையிற் பேச்சு வழக்கிலிருந்தமொழி எழுவாகும். இந்த எழுமொழி சமுத்திற் பேசப்பட்ட பழைய தமிழ் மொழி என இனம் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இளவரசர் விஜயனும், தோழர்களும் கிழக்கிந்தியப் பிராகிருத மொழியைப் பேச்சு மொழியாகக்

கொண்டிருந்தபொழுதிலும், பாண்டிநாட்டுப் பெண்களுடன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட திருமணத் தொடர்பினால் இவர்களின் பிள்ளைகளின் தாய்மொழியாக எழுமொழியே அமையலாயிற்று. அதனால் தாய்பேசிய உறவுமுறைச் சொற்களான அம்மே, அப்புச்சி, அக்கா, மாமா, ஜ்யா (இதுவேறு உறவுமுறையில் அன்றை எனப் பாலிக்கப்படுகின்றது.) எனும் தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள மொழியில் நிறந்தர இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டன. வீசிகரனவா, தள்ளுகரனவா, தட்டுக்கரனவா முதலிய சொல்லுருவாக்கங்கள், இருமொழியின மக்கள் சேர்ந்து உருவாக்கிய புதிய மொழியின் நிலை எனலாம். இத்தகைய இருமொழிப் பண்புகள் (பாண்டியப் பெண்களின் எழு அல்லது பழைய தமிழ், மற்றும் விஜயனும், தோழரும் பேசிக்கொண்ட கிழக்குப் பிராந்தியப் பிராகிருதம்) சேர்ந்து சிங்கள மொழி உருவாகியதனாற் பிரதிபலித்த திராவிட மொழியியல்புகளைக் கவனத்திற்கொண்டு பாதிரியார் எச். எஸ். டேவிட் சிங்கள மொழியைத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் ஒன்றுக்கொள்வர். எனினும், இன்றைய சிங்கள மொழியில் எழு மொழிப் பண்புகள் ஜம்பது வீதம் என்றும், மிகுதி ஜம்பது வீதமும் ஆரிய மொழிக் குடும்பத்திற்குரிய பண்புகளே என்றும் விகிதாசாரப்படி மதிப்பிட்டுக் காட்டுவர். சிங்கள மக்கள் கி. மு. 3ம் நூற்றுண்டாளவிற் பெளத்த மத்ததைத் தழுவிய காலத்திற் கூட, இம்மக்கள் பெளத்த திரிபிடக விதிமுறைகளை எழு மொழி யிலேயே விளங்கிக்கொண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. மூல திரி பிடக விதிகளைப் புத்தர் தாம் பேசிய பாவி மொழியிலேயே உரைத்திருந்தனர். ஆனால் இவற்றை வெவ்வேறு இன மக்களுக்கு உபதேசிக்கும்பொழுது, அவ்வவ் பிராந்திய மொழிகளையே உபதேசித்து வந்தனர். எனவே மகிந்தர் மிகுந்தலையில் அரித்ததேருக்குப் பாவி மொழியிற் திரிபிடக விதிகளைக் கூறி ஞர் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. அப்படிக் கூறியிருந்தாலும்கூட, மகிந்த தேர் பெளத்த திரிபிடகத்தை இலங்கை மக்களுக்கு உபதேசித்தபின் எழுந்த அட்டகதா எனும் பெளத்த சமய உரைகள் யாவும் எழு பாஸையிலே எழுதப்பட்டிருந்தன. எனவே இந்த எழு மொழியே சிங்கள மொழியின் தோற்ற நிலையாகும். எனவே இதனை ஆதி சிங்கள மொழியென்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமாகும். எழு மொழிபற்றித் தமிழய-அதுவு-கதபதய (Dhampiya - atuva - gatapataya) குறிப்பிடுமிடத்து, திரிபிடக விதியானது எழுதிவில் எழு மொழியிலேயே உரைக்கப்பட்டது எனக் குறிப்பிடும். இதன் குறிப்புகள் பின்வருமாறு:

Magadhabasin Vatemin a budukalatuva
heladiva ajuro helu basin tubuha.

இந்த எழுபாவையிலிருந்த திரிபிடக விதியானது கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டளவிற் புத்தகோசன் எனும் தென்னிந்தியத் தேரராற் பாலி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபின் வழக்கிறந்துபோய் விட்டதாகத் தெரிகின்றது. எனவே இலங்கையிற் சிங்கள மக்களின் ஆதி சிங்கள மொழியான எழுவே, பேச்சுவழக்கிலும், இலக்கியவழக்கிலும் இடம்பெறலாயிற்று என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த எழுமொழியின் வளர்ச்சியில் விஜயன் சூழவினர் பேசிய கிழக்கிந்தியப் பிராகிருதமொழி, சிறப்பாக அசோக மன்னின் கிர்னர்க் (Girnar) கல்வெட்டு மொழியுடனும் இவ் எழுமொழி (கிறித்துவிற்கு முற்பட்டகாலச் சிங்களமொழி) நெருங்கிய தொடர்புடையதாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. அசோக மன்னின் இளமைக்கால வரலாறு அவந்தி, உஜ்ஜீவனி முதலான மேற்கிந்தியப் பிராந்திய அரசகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தது. அதனேடு அசோகன் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து மூன்று வகையான பிராகிருதமொழி வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவை கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம், மேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம், வடமேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம் என்பனவாம். இவற்றுட் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதமே அர்த்தமாகதி எனும் பாலிமொழியுருவாக்கத்திற்கு முன்னேடியாக இருந்தபொழுதிலும், அர்த்தமாகதியின் காலப் போக்கு வளர்ச்சி நிலைகளில் மேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம் அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்தியதாகவும் தெரிகின்றது.

அதனேடு முதலிற் பெளத்த திரிபிடக விதிகள், அர்த்தமாகதி எனும் பாலிமொழியைக் காட்டிலும் பழைய மொழியொன்றிலே உருவாகியது என்றும், அந்தப் பழைய மொழியானது பெரும்பாலும் அவந்தி அல்லது கௌசாம்பிப் பிரதேசங்களைச் சார்ந்த மொழிகளுடன் தொடர்புடையதாகவும் இருக்கலாம் என்றும் கீத (Keith. A) கருதுவர். இப்பழைய பிராகிருதமொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகவே விந்தியமலைச்சாரற் பைசாசி மொழியும் கருதப்படுகின்றது. எனவே மேலே கவனித்தவாறு அவந்தி, உஜ்ஜீவனித் தொடர்புடைய மகிந்தர் வருகையுடன், மேற்கிந்தியப் பிரதேசப் பிராகிருதமொழி அறிமுகமாக்கூடிய வாய்ப்பு சிங்களமொழிக்கிருந்தது எனிற தவறுகாது. அதனேலே சிங்களமொழி வளர்ச்சியில், மேற்குப்பிராந்தியப் பிராகிருதம் அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்தமுடிந்தது எனலாம்.

நாம் மேலே ஆராய்ந்து காட்டிய காரண, காரியத் தொடர்புகளை என். எ. ஜயவிக்கிரம (N. A. Jayawickrama) இன்னேர்வகையில் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளனர். இவர் கருத்துப் படி மகதம், ஆந்திரநாட்டுக் கலாசாரத் தொடர்புகள், இலங்

கைக்கு ஏற்பட்டபின்றே பாலித்திரிபிடக விதிகள் இலங்கைக்குக் கூக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்ததென்றும், மேலும் இக்காலகட்டத்திற் பெளத்த சங்கத்தினர் வர்த்தக மார்க்கங்களினாடாகப் பணிபுரியும்போது, பாலி மொழியிற் பலவேறு பேச்சு வழக்குக் களிலான ஒவியமைதிகள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்றும், அதனேலே கிழக்கிந்தியப் பிராகிருதம், மேற்கிந்தியப் பிராகிருதம், பைசாசி மொழி, மற்றும் திராவிட மொழியில்புகளையும் சிங்கள மொழி சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தன என்பார். இவருடைய காரணங்களையும் நாம் மறுதலிப்பதற்கில்லை.

இவருடைய காரணங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, நாம் ஏற்கனவே அவதானித்த மகிந்தரின் வருகை, (உஜ்ஜீவனி - கௌசாம்பி மொழித் தொடர்புடையவர்.) கங்கைப் பிரதேச மக்களின் குடியேற்றங்கள், மற்றும் கலங்க வம்சத்தவரின் இடையறு அரசியற், கலாசாரத் தொடர்புகள் என்பவற்றினாற், சிங்கள மொழி மேலும் ஆரியமொழியாக மெருகூட்டப்படும் சந்தர்ப்பங்களையும் பெற்றுக்கொண்டது. இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணிகளுடன் சிங்களமொழி வளர்க்கூடிய சூழ்நிலைகள் இருந்ததனேலே, சிங்கள மொழியின் பேச்சுவழக்கில், இன்றைய பெங்காலி மொழி, மராட்டிமொழி, குஜராட்டிமொழி என்பன, வரலாற்றடிப்படையிலான தொடர்புகளைக் காட்டி நிற்கின்றன. எனினும் சிங்களமொழியின் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் பாலி, சமஸ்கிருத மொழிகளின் செல்வாக்கே மேலோங்கி நிற்கின்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

மேலே ஆராய்ந்தவாறு உருவாகிப், பின் நெவிவு, வளைவு களுக்கூடாக வளர்ந்த சிங்களமொழி கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டவிலேதான் தன் மொழிவிடவு இன்னதெனச் சிங்கள மக்களுக்குக் காட்ட முன்வந்ததெனலாம். அதாவது கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டவிலேதான் சிங்களமொழி கல்வெட்டுக்களிற் கையாளப்பட்டதென்பதனைக் கல்வெட்டியலாளர்கள் அவதானித்துள்ளார்கள். இதற்கு முந்தியகாலக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் எழுமொழியும் (பழைய தமிழ்ச் சொற்களும்) பிராகிருதமும் கலந்த மொழியிற் தென்னிந்தியப் பிராமி எழுத்துக்களிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களாம். சிங்களமொழியின் தோற்று, வளர்ச்சிகள் இவ்வாறிருக்கையிற், சிங்கள எழுத்துவடிவங்களின் தோற்று, வளர்ச்சிகளுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணிகள் சிறிது வேறுபட்டதாம். சிங்கள எழுத்துவரி வடிவங்களின் படிமுறையான வளர்ச்சி நிலைகளை இலங்கையில் இதுவரை கிடைக்கப் பெற்ற பழைய கல்வெட்டுக்களிலும், இவற்றுடன் தொடர்பான தென்னிந்திய, மற்றும் வட இந்தியக் கல்வெட்டுகளிலும் உள்ள

தொடர்புகளை ஓப்பிட்டு ஆராய்வதன்மூலம், சிங்களமொழியின் எழுத்து வளர்ச்சியுடன் தொடர்பான பல்வேறு கூறுகளையும் நாம் தொடுத்தும், இணைத்தும் பார்க்கமுடியும்.

சிங்கள எழுத்துவடிவங்களின் பரினும் வளர்ச்சிகள் :

இந்தவகையில் இலங்கையின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்தவர் சத்தமங்கல கருணரத்தின் ஆவர். இவருடைய ஆய்வுகள் இலங்கையின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிற், தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் பிராமி (தாமிழி) எழுத்துக்களை கையாளப்பட்டிருந்தன என்பதனைக் காட்டியுள்ளன. அசோகன் பிராமி எழுத்துக்கள் காலப்போக்கிலே கி. மு. 1ம் நூற்றுண்டனவிற்குண் இலங்கைக் கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெற்றுமிடந்தது, என்பதையும் இவருடைய ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தலாயின. மேலும் இந்த இரண்டு பிராமி எழுத்துக்களுக்குமுள்ள வேறு பாடுகளையும் இவர் எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம் தென்னிந்தியப் பிராமியின் பழைமை நிலையும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட வரிவடிவங்களில் முதலிற் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) வரிவடிவங்கள் என்று குறிப்பிடும்போது, அவை எதனைக் குறிக்கின்றன என்று ஆராய்தல் அவசியமாகும். தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) எழுத்துவடிவங்களின் தோற்று, வளர்ச்சி நிலைகளை ஆராய்வதற்கு முன்னேடுகளானத் தென்னிந்தியப் பானை ஒடுகளிற் கீறப்பட்ட கிரபிடிக் (Graffiti) குறியீடுகளுக்கும், இந்துவெளிக் கித்திரக் குறியீடுகளுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை நாம் அறியவேண்டும். இவ்விடயம் தொடர்பாக லால் (B. B. Lal) நடாத்திய ஆய்வுகளுக்குப்பின், நூற்றுக்கணக்கான புதிய கிரபிடிக் குறிகளை எஸ். குருமூர்த்தி ஆராயலாயினர். எனவே அண்மையில் இவர் நடாத்திய ஆய்வுகளின்படி முக்கியமான முன்னாறு தென்னிந்தியக் கிரபிடிக் குறிகளில் 80 - 90 வரையிலான குறியீடுகள் இந்துவெளி எழுத்துக் குறியீடுகள் எனவும், 90க்கு மேற்பட்ட கிரபிடிகள் இந்துவெளிக் குறியீடுகளிலிருந்து வேறுபட்டன எனவும், 10 கிரபிடிகள் தமிழ்ப் பிராமிக் குறியீடுகளை நிகர்த்தன எனவும், இன்னும் சில தற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்களை நிகர்த்தன எனவும் வகுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதற்கிடையில் வட இலங்கையில் ஆணைக்கோட்டையிற் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் குறிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற குறியீடுகளிற் பிராமி எழுத்துக்களும், இந்துவெளிக்

குறியீடுகளும் ஒன்றன்கீழ் ஒன்றுகப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனால், இவற்றிற்கிடையேயுள்ள தொடர்புகள் மேலும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. உண்மையில் இந்துவெளிக் குறியீடுகள் மத்திய இந்தியா, மகாராஷ்டிரம், கர்ணாடகம் வரை செம்புக் கற்காலச் (Chalcolithic) கலாசாரத்துடன் பரவியிருந்தன என்பதனாலும், பின் தென்னிந்தியாவிற்குள் தமிழகத்தை இவ்வடிவங்கள் அடையும்பொழுது செம்புக்கால மக்களாலும், இரும்புக்கால மக்களாலும் (இவர்களே பிற்பட்ட ஹாரப்பக் (இந்துவெளி) கலாசார நிலையைப் பிரதிபலித்தவர் ஆவர்) கையாளப்பட்டன என்பதனாலும், இந்துவெளிக் குறியீடுகளே தமிழ்ப்பிராமிக்கு மூலமாயிருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் நீமநிதியாவிற் பிற்பட்ட ஹாரப்பன் கலாசாரநிலை (கி. மு. 1900-1600) எங்கொலக் கணிப்புச் செய்யப்பட்டிருப்பினும், நுழைட்டில் இவ்வெழுத்து வடிவங்கள் கி. மு. 1300 வரையிலும், இன்னும் தெற்கே டைமாபதி (Daimabad) கி. மு. 1200 வரைப் பாவளையிலிருந்தன என்றும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே ஹாரப்பன் எழுத்துக் குறிகளுடன் தொடர்பாக இதன்னிந்தியப் பெருங்கற்பண்பாட்டுக் கூறுகளின் காலமும் கி. மு. 1200 எங்கெணிக்கவேண்டுமென்று எஸ். குருமூர்த்தி ஹாரப்புத்தவர்க் குறிப்பு மேலே அவதானித்தவாறு ஏற்குறைய 1000 - 1500 ஆண்டுள்ள நாடாகப் பரிணமித்த தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) எழுத்துக்கள், காலப்போக்கில் வளர்கின்ற நிலையிற் தனியிலப்பகுதிகளுக்குடிக்கொள்ளும் முறையில், முற்றுமுழுதாகப் புதிய எழுத்து வடிவங்களைப் புதிய சூழ்நிலைகளில் உருவாக்கிக்கொள்ளும் நிலைகளையே நாம் அவதானிக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அசோகன் பிராமி எழுத்துக்களும் வேறேர் சூழ்நிலையில், இத்தகைய படிமுறைக் கிரம வளர்ச்சியினாடாக ஹாரப்பன் எழுத்துக் குறிகளிலிருந்து, தனித்துவமான இயல்புகளுடன் பரிணமித்து வளர்ந்தவையே என்று ஆர். நாகசவாமி கருதுவர். தென்னிந்தியப் பிராமி வளர்ச்சி நிலைகளைத் தொடர்ச்சியாக ஆராயக்கூடிய தொல்லியற் தடயங்கள் எமக்குக் கிடைத்தமைபோல், அசோகன் பிராமியின் முற்பட்ட படிமுறை வளர்ச்சிக் கிரமங்களை ஆராயக்கூடிய தரவுகள் இல்லையென்று சலித்துக்கொள்வதிலும்பார்க்க, நாமே எம் மிடமுள்ள தரவுகளைக்கொண்டு உண்மையைத் தேடல் அவசியமாகின்றது. ஹாரப்பன் கலாசாரத்தின் பிற்பட்ட நிலைகள் அசோகன் பிராமி தோன்றி, வளர்ச்சிபெற்ற பிராந்தியங்களை அண்டிய பகுதிகளான குஜராட், மத்திய இந்தியா, மகாராஷ்டிரம் ஊடாகவே தென்னகத்தை நோக்கிப் பரவலாயின என்பது போதிய தொல்லியற் தடயங்களுமல்ல நிறுவப்பட்டுள்ளன. எனவே மேற்குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் ஹாரப்பன் கலாசாரத்

தொடர்ந்து ஊடுருவிய ஆரிய கலாசாரச் சூழ்நிலைகளில், ஹாரப்பன் சித்திர எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அசோகன் பிராமி யாகப் பரினமித்தன என்பதனை ஆய்வது கல்வெட்டியலாளரின் கடனாகும். இவ்வாய்வுகளுக்கு உதவும்வகையிற் ஹண்டர் (Hunter), லங்டன் (Langdon) முதலானேர் ஹாரப்பக் குறியீடுகளுக்கும், பிராமி எழுத்துக்களுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். அண்மையிற் பி. பிரியங்க (B. Priyanka) பிராமி எழுத்துக்களையும், நாகரி எழுத்துக்களையும் உபயோகித்து ஹாரப்பன் சித்திர எழுத்துக்களுக்கும், பதி என்ட்டுப் பிராமி எழுத்துக்களுக்குமுள்ள உட்டதொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். எனினும் மொனியர் உலில்லியம்ஸ், ஐலர் (Buhler), பிரேரன் (C. J. Brown), மக்டொனல்ட் முதலானேர் அசோகன் பிராமி வடிவங்கள் பொனிசியன் (Semitic Script) வடிவங்களிலிருந்து தோன்றியதாகக் கருதுவர். உண்மையென்னவெனிற் பொனிசியர்கள் ஹாரப்பா மக்களுடன் வாணிபத் தொடர்புகளை வைத்திருந்த வர்களானபடியாற், பொனிசியரின் வரி வடிவங்களின் செல்வாக்கை ஹாரப்பா வரி வடிவங்களிலும், பின் ஹாரப்பா வரி வடிவங்களின் செல்வாக்கைப் பிராமியிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது என்பதேயாம்.

வட இந்தியாவிற் பொதுமக்கள் பேசிய மொழியாகிய பிராகிருதத்திற்கு முதலில் எழுத்துவடிவம் கொடுத்தவை அசோகன் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களேயாம். சிஷ்டரின் (பிராமணர், அரசர்கள்) பேச்சுமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் கி. மு. 2ம் நூற்றுண்டாவிலேயே கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெறலாயிற்று. வட இந்தியாவிற் பிராமியைத் தொடர்ந்து வளர்ந்து எழுத்து வடிவங்கள் நாகரி எழுத்து வடிவங்களாம். (குஜராட்டின் நாகரப் பிராமணரின் எழுத்து அல்லது கடவுளரின் நகரத்து எழுத்து எனச் சிலர் பொருள்கொள்வர். வேறுசிலர் நாகரின் எழுத்து வடிவங்கள் எனக் கருதுவர்.) எனினும் வடமேற்கிந்திய எல்லைகளிற் கிரேக்கர், பாரசிகர் செல்வாக்கினாற் கிரேக்கம் (Greek) கரோஷ்டி (Kharoshhti) முதலான எழுத்து வடிவங்களும் கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள் என்பவற்றில் இடம்பெறலாயின. அசோகன் பிராமி எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி நிலைகளை அயோத்தி, மதுரா, கௌசாம்பி முதலான பகுதிகளின் சிற்றரசர்களின் (கி. மு. 3ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி) காசகளிலும், தென்னிந்தியாவில் ஆந்திரருடைய பழையகாசகளிலும் (கி. மு. 150) அவதானிக்கலாம். மேற்கிந்தியாவில் உடும்பராடைய (Odumbarai) காசகளிலும் (கி. மு. 100) மேற்குச் சந்திரபருடைய (கி. மு. 100) காசகளிலும் கிரேக்கம், கரோஷ்டி என்பவற்றுடன் பிராமி இடம்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வாரணாசிக் காசகள் இரண்டு

டில் கி. மு. 150 ஆண்டளவில் வளர்ச்சிபெற்றிருந்த பிராமி இடம்பெற்றிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனினும் ஆந்திரநாட்டில் கோதமி புதர் ஸ்ரீ யக்ஞஶாதகர் ஜீயின் (கி. மு. 100) காசகளில் முற்புறத்தில் அசோகன் பிராமியும், பிற்புறத்திற் தென்னிந்தியப் பிராமியும் சந்திக்கின்ற முதற் கட்டத்தையும் கவனத்திற்கொள்ளல் நன்று. எனினும் இன்னேர் புதிய வளர்ச்சி நிலைகளை முக்கிய சக (Saka) தலைவனான நகபானவின் (கி. பி. 100) காசகளிலும், கி. பி. 115ம் ஆண்டளவில் மால்வ அரசை உருவாக்கிய சக தலைவனான சஸ்தனவின் (Chastana) காசகளிலும் அவதானிக்கலாம். இவர்களுடைய காசகளைப் பின்புறத்திற் கரோஷ்டி எழுத்துக்களுடன் பழைய நாகரி எழுத்துக்களிலே கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. இதன்பின்னர் ஹணர்கள் (Huns) காலத்திற் (கி. பி. 500) பொதுவாகக் காசகளிற் பழைய நாகரி வடிவங்களிலே கல்வெட்டுக்கள் பொறிப்பது வழக்கமாயிற்று.

எனவே தொல்லியலாய்வுகளின்படி வட இந்தியாவில் முதலிற் பிராமியே பரந்த அளவிற் கல்வெட்டுக்களிலும், காசகளிலும் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துவடிவங்கள் என்பதும், காலப்போக்கிலே பிராமியிலிருந்துருவாகிய நாகரி எழுத்துக்கள் இடம்பெறலாயின என்பதும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனினும் சமவாயங்கள் சுத்த எனும் ஜைன நூல் கி. மு. 2ம் நூற்றுண்டாவிற் தாமிதி, வம்மி (Bammi - brahmi) முதலான பதி ணெட்டு வகை எழுத்துக்கள் இந்தியாவிற் பாவணையிலிருந்தது என்பதற்கு, தாமிதி என்பது தமிழகத்திற் தமிழ்மொழிக்கு முதல் எழுத்து வடிவம் கொடுத்த தென்னிந்தியப் பிராமியே என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இவை தமிழ் எழுத்துக்களின் ஆரம்பநிலை என்பதனை முதன்முதற் புலப்படுத்தியவர் கே. வி. சுப்ரமணிய ஜயர் அவர்கள் ஆவர். வட இந்தியப் பிராமியைக் காட்டிலும் தென்னிந்தியப் பிராமியே (தாமிதி) பழைம மிக்கது என்பதும் தொல்லியலாய்வுகள் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அசோகன் பிராமிக்கும், தென்னிந்தியப் பிராமிக்குமிடையிற் பொது எழுத்துக்கள் சில அவதானிக்கப்பட்டபொழுதும், தமிழ்மொழியின் பேச்சியல்புகளுக்கமையுத் தென்னிந்தியப் பிராமியின் வரிவடிவங்களும் அளவுபடுத்தப்பட்டனவாக இருந்தன. இந்த இயல்பினையே பிற்காலத் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களும் பேணிவரலாயின. தமிழ் எழுத்துக்கள், அசோகன் பிராமி, அல்லது நாகரி எழுத்துக்களிலிருந்து வர்க்க எழுத்துக்களோயோ அல்லது ஜி, ஸி, ஸி, ஹ, ஸி, ஸி போன்ற ஒவிகளோயோ உருவாக்கிக்கொள்ள விரும்பாத நிலையானது, தென்னிந்தியப் பிராமியின் (தாமிதி) தூய தனித்துவ இயல்புகளிலிருந்தே வந்ததெனலாம். எனினும் காலப்போக்கிற

தமிழ்நாட்டிற் பிராகிருதமொழியின் செல்வாக்கு ஏற்பட்ட காலத்தில் வர்க்க எழுத்துக்களை உருவாக்கவேண்டிய சூழ்நிலை கள் ஏற்படலாயின என்பதனை, உறையூரில் அகழ்வாய்வுகளிற் பெற்ற பாளைகளிற் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களிலிருந்து அறி யக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதனேடு பல்லவர் ஆட்சியில் ஆந்திராவின் தென்பகுதி, கன்னடம் முதலான பகுதிகள் தமிழ் கத்துடன் இணைக்கப்பட்டதனால், இம்மொழிகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையால் ஆதிபல்லவ கிரந்த எழுத்துக்கள் உருவாக வாய்ப் பேற்பட்டன. இப்பல்லவகிரந்தம் தெலுங்கு - கன்னட எழுத்து வடிவங்களின் சாயல்படைத்தனவாம். எனினும் இப்பல்லவ கிரந்தத்தில் எழுத்பட்ட மொழி பிராகிருதமோயாம். மேலும் பல்லவர் காலத்திலேதான் நாகரி எழுத்துவடிவங்களும் தமிழகத்துக்கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெறலாயின. மேலும் தென்பகுதியில் இத்தகைய பிராகிருத மொழி, சமஸ்கிருதமொழிச் செல்வாக்கினாற் கேரளத்திற் கிரந்த எழுத்துக்கள், மேற்குறிப்பிட்ட மொழிகளின் ஒசையமைதிகளைத் தெளிவுறுத்தக்கூடியவாறு உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு உருவாகிய சேர்கிரந்த எழுத்துக்களைப் பாவித்தே சமஸ்கிருதச் சௌற்கள் முதலாயின, அன்றும் இன்றும் தமிழ்மொழியில் எழுத்பட்டுவருகின்றதே ஒழிய, பிற மொழிச் செல்வாக்கினாற் தமிழ் எழுத்துக்களில் எத்தகைய தாக்கங்களும் ஏற்படவில்லையெனலாம்.

நாம் இதுவரை அவதானித்த வட இந்திய, தென்னிந்திய எழுத்துக்களின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளினடிப்படையிலேயே சிங்கள எழுத்துக்கள் தோற்ற வளர்ச்சிகளையும் ஆராயவேண்டிய வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் எமக்குள். ஏனெனில் சிங்கள எழுத்துக்களின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்தவர்கள், இவ்வெழுத்துக்களின் தோற்ற நிலைகளைத் தென்னிந்தியப்பிராமியே உருவாக்கியதெனக்கருதினாலும், பிற்பட்ட வளர்ச்சிகளில் ஆந்திர எழுத்துக்கள், பல்லவ கிரந்தங்கள், தமிழ் எழுத்துக்கள், சேரகிரந்தங்கள் என்பன அதிகதாக்கம் செலுத்தியுள்ளன என்பர். இவர்களுட் சிறப்பாக போல். எம். ஜயராஜன் சிங்கள எழுத்துக்களின் வரலாற்றூர்யவில், வட இந்திய எழுத்துக்களான அசோகன் பிராமி, தேவநாகரி, பெங்காலி, குஜராட்டி முதலான எழுத்துக்களுடன் சிங்கள எழுத்துக்களை ஒப்பமிட்டு நோக்கி, இவற்றிடையே எவ்வித உருவ ஒற்றுமையில்லாதிருக்கும் நிலையினையும், பின் தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துக்களைப்போற், சிங்கள எழுத்துக்களும் இடைநிறுத்தமில்லாக் கையோட்டத்துடன் எழுதப்படுவனவாயினும், அதிக உருவ ஒற்றுமைகளை வற்புறுத்த முடியாதிருக்கிறது என்றும் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார். மேலும்

இவர் புவியியலடிப்படையில்லையென்றதான் தமிழக எழுத்துக்கள், சேரநாட்டுக் கிரந்தங்கள் என்பனவே சிங்கள எழுத்துக்களின் அளர்ச்சி நிலையிற் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின் என்றும், இப்பின்னணியிலே பல்லவ கிரந்தங்களின் செல்வாக்கையும் எடுத்துக்காட்டுவர். குறிப்பாகப் பல்லவர் அரசு சபைக்கும், இலங்கை மன்னான் மாணவன்மனுக்குமிடையேயிருந்த நெருக்கமான கலாசாரத் தொடர்பினாற் பிராமி எழுத்துக்களிற் பல்லவ கிரந்தம் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தினைக் கி. ஷ. ஆம் தூற்றுண்டளவில் ஏற்படுத்தியதென்றும், காலப்போக்கிற பல்லவகிரந்தமே பிராமிக்குப்பதிலாக இடம்பெறலாயிற்று என்றும், இந்நிலையிற் சிங்கள வரிவடிவங்களில் ஏற்பட்ட குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி நிலைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவர். மேலும் சிகிரிய ஒவியக்கூடத்திலுள்ள எழுத்துக்கள்கூடப் படிப்பு ஞானமற்றேரால் எழுதப்பெற்ற கிரந்த அல்லது தமிழ் எழுத்துக்களை என்பர். எனினும் சிங்கள எழுத்துக்களின் தோற்ற நிலையில், ஆந்திர எழுத்துக்களின் செல்வாக்கு: வரலாற்றத்திப்படையிற் தவிர்க்கமுடியாததொன்றுக் காரம் கருதுகின்றோம். வட்டகாமினி அபயமன்னன் (கி. மு. 103) அரசினையிழந்திருந்த காலத்திற் பஞ்சமேற்பட்ட சமயம், தம்மையாதரிப்பார் எவருமின்றியிருக்கையிற் பெளத்த சங்கத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் ஆந்திரநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தனர். பின் வட்டகாமினி அபயன் மீண்டும் அரசினைக்கைப்பற்றி நாடு சீரடைந்த தும், ஆந்திரா சென்றிருந்த பெளத்த சங்கத்தினர் திரும்பிவந்து பார்க்கையிற், பெளத்த திரிபிடக விதிகளை மனம் செய்திருந்த பெளத்த சங்கத்தினரிற் சிலர் இறந்துபோனதாற், பெளத்த திரிபிடகத்தின் சில பகுதிகள் இல்லாமற்போய்விட்டதைக் கண்டனர். அதனாற் பெளத்த திரிபிடக விதிகளை எழுதிவைக்கவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தனர். அதனால் ஆந்திராவிற் பன்னிரண்டு வருடங்களாக இவர்கள் கற்றுக்கொண்ட ஆந்திர எழுத்துக்களின் செல்வாக்குத் தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. எமதுகருத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இலங்கைப் பெளத்த பிக்குகள் ஆந்திரநாட்டிற் தங்கியிருந்த செய்தியையும், அவர்கள் பெளத்தக்கோட்டபாட்டை இளி மா முழுவதும் பிரசாரம் செய்ய எடுத்த முயற்சிகளையும் நாகார்ச்சனகொண்டவிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் அனுராதபுரத்தில் ஜெதவனுராமாவிற் கிடைக்கப்பெற்ற தூண் கல்வெட்டுப் பகுதியின் எழுத்துக்கள் நாகார்ச்சனகொண்ட எழுத்து வடிவங்களை ஒத்திருந்தன என்பதனாலும், துட்டகைமுனு ஏற்பாடுசெய்த மகாதூபத்தின் அடிக்கல்நாட்டு விழாவிற்கு நாகார்ச்சனகொண்டா, அமராவதி முதலான ஆந்திரதேசப்பகுதியிப் பெளத்த மகாசங்கத்தினர் சமூகமளித்திருந்தனர் என்பதனாலும், பெளத்த திரி

பிடக நூல்களின் உரையாசிரியரான புத்தகோசர் குண்டூர் (Guntur) மாகாணத்தின் மொரண்டகேடகவில் வசித்தவர் என விசுத்திமக்க குறிப்பிடுவதற்கும், இலங்கையில் ஆந்திரநாட்டுச் செல்வாக்குப் பெளத்தமத அடிப்படையில் மட்டுமன்றி, சிங்கள எழுத்து வளர்ச்சிநிலையிலும் தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. என். எ. ஜையவிக்ரமவும் மகதம், ஆந்திரநாட்டுக் கலாசாரத் தொடர்புகள் இலங்கைக்கு ஏற்பட்டபின்றே பாலி பெளத்தமத விதிகள் (Pali Canon) இலங்கைக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது என்பதோடு, மேற்கிந்திய பெளத்தக் குகைகளின் எழுத்து, மொழியியல் மாற்றங்களுக்கிணங்கச் சிங்கள எழுத்து, மொழி என்பவற்றிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின என்பர். எனவே நாம் ஆந்திரநாட்டுச் செல்வாக்கையும், மேற்கிந்தியப் பிராந்தியச் செல்வாக்கையும் கூடச் சிங்கள எழுத்துவடிவங்களின் தோற்று, வளர்ச்சிகளிற் தட்டிக்கழிக்கமுடியாது.

இளவரசர் விஜயனும், தொல்லியற் தடயங்களும் :

தீவும்சம், மகாவும்சம் முதலான நூல்கள் விபரிக்கின்ற இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றை நிராகரிப்பவர்கள் முன்வைக் கும் காரணங்களிலான்று, விஜயன் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய தொல்லியற் தடயங்கள் இல்லை என்பதாம். உண்மையில் விஜயன், தோழர்களுடன் அனுதரவான புதிய சூழலிற் பாண்டி நாட்டுக் குடியேற்றங்களுடன் முப்பத்தெட்டு வருடங்களே தம்ப பன்னவிருந்து ஆட்சி புரிந்தனன். தம்பபன் நகர் தவிர, வேறு நான்கு சிராமங்களையே இவர்கள் உருவாக்க முடிந்தது என்றும் தெரிகின்றது. விஜயனின் ஆட்சிக்குப்பின் கலிங்க - வங்கக் கலாசாரக் கூறுகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற சிங்கள அரசு, தம்பபன் விற் தொடரமுடியாத அரசியற் பின்னணிகளையும் நாம் கவனத் திற்கொள்வது அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் விஜயனுக்குப்பின் தம் இனத்தூய்மையைப் பாதுகாக்கும் பணியேற்ற பாண்டு வசதேவன், தம்பபன்னத் திராவிடக்குடிகள் அறியாவண்ணம் மாறு வேடத்தில் வந்து மகாகந்தர நிதியின் முகத்துவாரத்திலிறங்கிப்பின், தன் தலைநகரைப் பாண்டுவாஸ் நுவரவிற்கு (குருநாகல் பகுதி) மாற்றியிருந்தான். அதனால் குறுகியகால அரசியற் கள மான தம்பபன் கைவிடப்படவே, பெரும்பகுதி அழிபொருள்களாலான. கட்டிடங்கள் அழிய நேரிட்டதற்கு தொல்லியற் தடயங்களுக்கு இடமற்றுப்போய்விட்டதெனலாம். மெகஸ்தினஸ் பாடவிபுரத்திற் கங்கைக்கும், சோன் நதிக்குமிடையில் 9 மைல் நீளம் 1 மைல் அகலமான விஸ்திரணத்தில் 64 வாயில்களையும், 570 கோபுரங்களையும்கொண்ட நகரமொன்றினை வருணிப்பன. இந்நகரத்தின் பெரும்பகுதி மரத்தினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதற்குலே

நமக்குத் தொல்லியற் தடயங்களைத் தரவில்லை என்பதனையும் இங்கு குறிப்பிடல் உகந்ததாம். எனினும் எச். நெவில் தம்மன நுவரக் காட்டிற் (புத்தளத்திற்கு வடக்கிழக்காகப் பன்னிரண்டு மைல்கள் தூரத்திலுள்ள) கிடைக்கப்பெற்ற அழிபாடுகளை விஜயன் காலத்தனவாகக் கருதுவர். சிங்கள அரசர்களில் முதன் முதலாகப் பாண்டுக்பாய மன்னனே (கி. மு. 394 - 307) கட்டிட நிர்மாண நுணுக்கங்களுடன்கூடிய ஒரு நகரை அனுராதபுரத் தில் அமைத்தவனாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. கலாசார முக்கோணத் திட்டத்தின்கீழ் அனுராதபுர நகரின் பழைய அமைப்புகளை நாம் ஓரளவிற்காவது அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது எனலாம். எனவே இதற்கு முற்பட்டகாலத்துக் கட்டிடங்கள் யாவும் அழிபொருட்களாலானவை என்பது உறுதியாகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் விஜயன் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஆதாரம் மாலைதீவிற் (மகிளைதீவு) பேசப்படும் பழைய சிங்கள மொழியே எனலாம். அதனேடு நக்கதீபத்தின் (Nicobar) ஆதிவரலாற்று மரபுகளின்படி, வேபெரூரு நாட்டிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட ஒரு இளவரசியின் கப்பலே அங்கு கரையேறியதாகத் தெரிகின்றது. மகாவும்சம் வங்கத்திலிருந்து நாடு கடத்தப்பெற்ற பிள்ளைகளின் கப்பல் நக்காவரம் கரையேறியது என்று கூறுவதற்கும், நக்காவரத்தின் மரபுக் கதைக்கும் உரிய கரு ஒரே சாயல் படைத்தது என்பதில் ஜயமில்லை. நக்காவரத் தீவுகளின் மொழி கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியதைச் சார்ந்த முண்டாஸ், காசிஸ் இனத்தவரின் மொழியியல்புகளைக் கொண்டதாகவும் தெரிகின்றது. இம்மொழித் தொடர்பும் கிழக்கிந்தியாவைத் தொடர்புபடுத்துவதற்கு தீப வும்சம், மகாவும்சம் தருகின்ற வரலாற்றுத் தகவல்களை எம் ஆய்வுகளுக்குதவும் வகையிற் கையாள்வதைவிட்டு, அவற்றைக் கட்டுக்கடைதகள் என ஒதுக்கிவிடுதலால் நாம் வராற்று மூலங்களை இழக்க நேரிடுகின்றது.

இந்தியாவில் ஆரிய கலாசாரம் :

இந்தியாவில் ஆரிய கலாசாரம்பற்றிய ஆய்வுகள், இருக்குவேத ஆரியர்கள் இந்துவெளி நகரங்களைக் கைப்பற்றிய சமயம் நாகரிக வளர்ச்சியிற் பின்தங்கியவர்களாக இருந்தனர் எனக் காட்டியுள்ளன. அதனாலேதான் வேதகால ஆரியருடைய தொல்லியற் களங்கள் என நாம் அடையாளம் காணக்கூடிய பாணை வகைகளோ அல்லது முத்திரைகளோ அன்றேல் கட்டிட அழிபாடுகளோ எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மானுடற் தோற்றுத்தில் கவர்ச்சியான நெடிய உடற்கட்டையும், நீண்ட மூக்கினையும், வெளை நிறத்தினையும் சிறப்பாகக்கொண்டிருந்தனர். போர்களிற் குதிரைகள் பூட்டிய எளிதான் இரதங்களைப் பாலித்துப் போரில்

வல்வர்களாக விளங்கியதோடு, தீவளர்த்து இயற்கைத் தெய்வ வழிபாடுடையவர்களாகவும், வேதங்களின் பொருளைக் குரல் அசைவுகளுடன்கூடிய தொணியிற் தெளிவுறுத்திப் பாராயணம் செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். மேலும், தம்மை உயர்ந்தோர் எனக்கருதி, இந்துவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்திருந்த கரிய நிற முடைய தாசர் எனும் குதேசக்குடிகளை தெளிவற்ற பேச்சை யுடையவர் என்றும், இலிங்க வழிபாட்டையுடையோர் எனவும், தட்டை மூக்கினையுடையவர் எனவும் ஏனான்ம் செய்தனர். குதேசக் குடிகளுடன் கலக்கவிரும்பாத இவர்கள் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் முதலான சாதிப் பாகுபாடுகளையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். தம்மை “ஆரியர்” எனவும், இந்தியாவிற் தமது கலாசாரம் பரவியபகுதிகளை “ஆரியவர்த்த” அல்லது “ஆரியாண்டம்” எனவும் புவியியல்ப்படையிலும் எல்லை வகுக்கலாயினர். பிராமணர்களைப் பூமியில் நடமாடும் தேவர்களெனவும், சமஸ்கிருத மொழியைத் தேவபாஷையெனவும் பாராட்டலாயினர். சிறுசிறு குழுக்களாகக் கிராமங்களில் வாழ்ந்து பழகியவர்களானபடியால், வேதகால இறுதிவரை கிராம வாழ்க்கையேயே பின்பற்றினர். அதனாற் தாசர்களின் நசரங்களையும், புரங்களையும் கைப்பற்றியிருந்தும், அவற்றை உயயோகிக்க விரும்பவில்லை.

அதனாலே வேத ஆரியருடைய தொல்லியற் களங்கள் வேதகால முடிவுவரை (கி. மு. 900-கி. மு. 600) வெறுமையானவையாக இருந்தன என்று கருதப்படுகின்றது. மேலும் வேத ஆரியருடைய பாணிகள் கையால் வளையப்பட்டுக் கலை நுணுக்கமற்றனவாக வளையப்பட்டனவாம். ஹஸ்தினூபுர, அஹிச்சத்திரா, கௌசாம்பி முதலான இடங்களில் ஆரிய கலாசாரத்திற்குரிய மண்படைகளின் (கி. மு. 900-600) கீழ்மட்டத்தில், ஆரியரின் சாம்பல்நிறப் பூச்ச (Painted grey ware) மட்பாண்டங்களே கிடைக்கலாயின. காலப்போக்கிலேதான் (கி. மு. 600) ஆரியருடையது என இனங்காணக்கூடிய வடநாட்டுக் கறுப்புவணனமட்கலயங்கள் (Northern Black Polished Ware) தொல்லியற் களங்களிற் கிடைக்கலாயின. ஆனாற் காலத்தால் முற்பட்ட இந்துவெளிக் கலாசாரத்திற்குரிய மட்கலயங்கள் நன்கு பண்படுத்தப்பட்டுச் சக்கரத்தில் வளையப்பட்டு. நன்கு சுடப்பட்ட உறுதியான சிவப்புநிற மட்கலயங்கள் ஆவன். இவை பெரும்பாலும் சிவப்புநிற மேற்பூச்சினையும், கறுப்பு வணனங்களிற் தீட்டப் பெற்ற பலவகைச் சித்திரங்களையும் கொண்டனவாம். இவற்றை விடக் கறுப்புச் - சிவப்பு மட்கலயங்களின் பண்புகள் தனித்துவமானவையாம்.

இறந்தோருடைய மரணக்கிரியைகளிலும் ஆரியர் கிரியை நெறிகள் தனி இயல்புகொண்டனவாய் இருந்தன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அதர்வவேதம் இறந்தோரை மூன்று வகையான மரபுகளின்படி பராதினம் செய்யப்படுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதர்வவேதம் அக்கினியை விழித்து “ஓ! அக்கினி! புதைத்தவளையும், வெளியில் வீசப்பட்டவளையும், தகனம் செய்யப்பட்டவளையும் யாகத்தை (உணவை) உண்ணக் கொண்டுவா” என அழைக்கின்றது. இதிலிருந்து வேதகாலத்து ஆரியர்கள் மூன்றுவகையான மரணக்கிரியைகளைப் பின்பற்றினர் என்பது தெளிவாகின்றது. சதபத பிராமணம் இறந்த ஒருவனுக்குப் பக்கங்களில் இறகு, வால் என்பன இல்லாதவகையில் அழைக்கப்பட்ட யாகமேடையை நிகர்த்தவாறு தாபி அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று, ஆரியருடைய மரணக்கிரியைகளிற் காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாக வேதக்கிரியைகளுக்கான யாக மேடைகள் வில்லவடிவ மானதென்றும், இறந்தோருக்கான கிரியைகள் வீட்டினுள் தென் திசையில் அழைக்கப்பெற்ற யாகமேடையிலே நடைபெறும் என்றும் தெரிகின்றது. மேலும் சதபதபிராமணம் (XIII 8:1-5) தேவ வழிபாட்டையுடையோர் தமது சவக்குழிகளை நான்குமூலைகளை யுடையதாகச் செய்வர், ஆனால் அசரர்களும், கிழக்கிந்தியர்களும் வட்டவடிவமாக அழைப்பார் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அதனேடு தேவவழிபாடுடையோர் தமது சவக்குழிகளைப் பூமியிலிருந்து பிரிக்கமுடியாதவாறு செய்கையில், அசரரும் கிழக்கில் வாழ்பவரும் (கிழக்கிந்தியரும்) பிறரும் பூமியிலிருந்து பிரித்து எடுக்கக்கூடிய வகையிற் கற்பெட்டிகளில் (Shallow stone basin) வைத்துப் பின் கற்திட்டைகளால் மூடுவர் (ச. பி. XIII 8: 2-2) என்கிறது. ஆபஸ்தமபரின் சிரெளதகுத்திரம் இறந்தோரைப் புதைத்தலையும், உயரமாகக் கட்டப்பெற்ற மேடையில் வைக்கப்பட்ட இறந்தோர் உடலையும் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் ஆஸ்வலாயன கிருகிய குத்திரம் (IV. 1,4) ஒருவன் இறந்ததும், அவன் உடலை ஏரிப்பதற்குச் ஸ்மாசானம் (Smashana) எழுப்பப்படவேண்டுமென்கிறது. இவ்வாறு ஆரியர்கள் இறந்தோர் சடலத்தினைத் தீழுட்டித் தகனம் செய்யும் மரபினைப் பிற்காலத்திலேதான் பிரபவிக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கலாயினர் எனத் தெரிகின்றது. எனினும் கிருகிய குத்திரம் தீழுட்டி எரிக்கப்பட்ட எலும்புகளைப் பாணியிற் சேகரித்துவைத்தலையும் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் இதிகாசத்திற் (கி. மு. 900-) தகனம் செய்தலே ஆரிய மரபாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆரியன்ஸ்லவாத ஜாராயுவின் (கழுகுச்சின்னமுடையவன்) குலமரபுப்படி இறந்தவர்களைப் புதைப்பதே மரபு. எனினும் இராமர் தன்மரபுப்படி ஜாடாயுவைத் தீழுட்டினுள் என இராமர்யனம் கூறுகின்றது. (ஆரண்யகாண்டம் IV: 22) இத்தகண

முறை மிகப் பிரபலமாக வட இந்தியாவில் இருந்தகாலத்திலே தான், சிரேக்கநாட்டு இராஜ தூதுவரான மெகஸ்தீனஸ் சந்திர குப்தமௌரியரின் அரசு சபையிற் பாடலிபுரத்திற் தங்கியிருந்தனன். மெகஸ்தீனஸ் அவதானித்ததன்படி இந்தியர்கள் இறந்தோருக்கு நினைவுத்தூபி (Monuments) எழுப்புவதில்லை என்றும், வாழ்க்கையில் ஒருவர் ஆற்றுகின்ற நற்பணிகளும், பின் அவர்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்தோதி எழுதப்படும் துதிப்பாடல்களுமே, அவர்கள் நினைவை நிலைப்படுத்தவெல்லன என்றும், கருதினர் எனத்தெரிகின்றது. இவ்வாறு ஆரியரின் வெவ்வேறு காலங்களில் உருவாகிய வைதீக இலக்கியங்களிலிருந்தும், ஆரியரின் மரணக் கிரியைகளின்படி முறையான வளர்ச்சிகளை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. சவக்குழித் தொல்லியலாய்வுகளின்போது கலா சாரங்களை இனம் காண்பதற்கு இவை ஒரளவிற்கு உதவலாம் என்பதில் ஜயமில்லை.

இத்தகைய ஆரம்பநிலை மரபுகள் சிலவற்றை இன்றும் கிழக்கிந்தியாவில் வாழும் மக்கள் அனுட்டித்து வருவதையும் நாம் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். இறந்தோர் உடற் தகனத்தின் பின் சேகரிக்கப்பட்ட எலும்புகளைப் பாணையில் வைத் திருக்கும் மரபினை இன்றும் ஓரிசா, பீகார், வங்காளம், அசாம் தேயிலைத் தோட்டங்களிற் பரவி வாழும் ஓல்ஸரிக் (Austria) குடும்ப மொழியைப் பேசும் சந்தல்ஸ் (Santals) எனும் இனத்தவர் செய்துவருகின்றனர். (ஓல்ஸரிக் மொழிக் குடும்பமானது கிழக்கிந்தியர்கள், இந்தோ - சினர்கள், முண்டாஸ், காசிஸ் முதலானோர் பேசும் மொழிக்குடும்பமாகும்) மேலும் வங்காளத்தில் இந்துக்கள் இன்றும் இறந்தோர் சடலத்தை ஏரித்தபின், எஞ்சிய சடலத்தைக் கங்கையில் வீசும் வழக்கம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். காசிஸ் (Khasis) இனத்தவர் தகனம் செய்யப்பட்ட குடும்ப அங்கத்தவரதும், தமது பிற உறவினர்களதும் எலும்புகளைச் சேகரித்து, ஒரு பாணையில் வைத்துப் பாதுகாத்தலை இன்றும் தமது மரபாகப் பேணிவருகின்றார்கள். சோடநக்டூரிலுள்ள திராவிடமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரான ஓரோன் (Oraon) இனமக்கள் முதலிற் தற்காலிகமாக இறந்தோரைச் சவக்குழி களிற் புதைத்தபின், சிறிது காலத்தால் அவர்களின் எலும்புகளைச் சேகரித்து நிரந்தரமாகப் புதைப்பர்.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த இனத்தவர் தம் மரணச் சடங்குகளிலும் பாணைவகைகளைக் கையாளவது பொது மரபாக இருப்பினும், இவ்வெவ்வேறு இனத்தவர்கள் கையாண்ட இப்பாணைகளின் விசேட தன்மைகள், பிற இயல்புகள் என்பனவற்றைப் படிப்பதன்மூலம் இனங்களை ஒரளவிற்கு இனம்காண முடியும், உலகின் எந்தக் கொண்டதிலிருந்தாலும் மனித சமுதாயத்

தின் மரபுகள் சில பொதுவானவையாயினும், இவ்வினங்கள் வேறுபட்டு நிற்கும் நிலைகளை அடையாளம் காண்பதற்குப் பாண வகைகள் மட்டுமன்றி, வேறுபல தொல்லியல் எச்சங்களும் எமக்கு உதவிவந்துள்ளன.

இறுதியாக நாம் இதுவரை பல்கோணங்களிலிருந்தும் தகவல்களை ஆராய்ந்து, உண்மை எதுவாக இருக்கலாம் என்ற ஆய்வு நோக்குடன், பல வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பின்னணி யாகக்கொண்ட ஆரியருடைய மரணக் கிரியைகள் பற்றியும் சுருக்கமாக ஆராய்ந்தோம். எனவே திராவிடவின், மொங்கோவிய, மற்று ஆரியவினக் கலப்புக்கொண்ட இளவரசர் விஜயனின் பரம்பரை வழிவந்த சிங்கள மக்களின் இடுகாடுகள் அல்லது சுடுகாடுகள் எக்கலாசாரத்தை மேலோங்கிப் பிரதிபலிக்கின்றன என நாம் முதலில் ஆராய்தல் அவசியமாகும். எனினும் இதுவரை இலங்கைச் சவக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்புச் - சிவப்புப் பாணைவகைகளை ஆராய்ந்தவர்களிலொருவரான சுதர்சன் செனிவிரட்டன மகாவலி கங்கையின் தென்பகுதியிலும், கிழக்குப் பகுதியிலும் கிழக்கிந்தியாவிற் கறுப்புச் - சிவப்புப் பாணைகளைப் பாவித்த ஆரியர்களே குடியேறியிருக்கலாமா? என்றும், எனவே இக்கறுப்புச் - சிவப்புப் பாணைகள் ஆரிய கலாசாரத்தைப் பேணு கின்ற சிங்கள மக்களுடையதாகலாமா? என்றும் கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளார். மற்றுத் தென்னிலங்கையிற் பல பெருங் கறபண்பாட்டுச் சவக்குழிகளை அகழ்வாய்வு செய்த எஸ். கே. சிற்றம்பலம் அவர்கள் இச்சவக்குழிகளிற் திராவிடவினக் கலாசாரப் பண்புகள் மேலோங்கிக் காணப்படுவதாற் சிங்களமக்களும் திராவிடர்களேன்றி, வேறெவருமல்ல என்ற கருத்தினைத் தெரிவிப்பர். ஆனால் இக்கருத்துக்கு நேரெதிரான கருத்துக்களை ஹென்றி கொரியா தெரிவிப்பர். இவர் கருத்துப்படி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற விஜயன் குழுவினரின் பிள்ளைகள் ஏற்றிய கப்பல் கரைசேர்ந்த இடம் நாகதீபமே (யாழ்ப்பாணமே) என்பர். அதனால் ஆதியில் வட இலங்கைத் தமிழரும் சிங்களக் குடிமக்களே என்றும், பின் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கினாலே இவர்கள் தமிழ் இந்துக்களாக மாற நேரிட்டது என்றும், பதவியா, மடுகந்த முதலான கிராமங்களில் வாழ சிங்கள மக்கள், தாம் விஜயன் பரம்பரையில் வந்தவர்களானபடியால், வேறு இனத்தவர்களுடன் விவாகத் தொடர்புகளை வைப்பதில்லையென்றும், இவர்கள் இனத்துருப்பையை வற்புறுத்துவதோடு, யாழ்குடாத் தமிழ்மக்களும், தென்பகுதிச் சிங்கள மக்களும் விஜயன் வழித் தோன்றல்களே என்றும் கருதுவர். இச்சிறிய நூலில் நாம் ஆராய்ந்த தரவுகள் இவை தொடர்பான ஆய்வுகளை மேலும் வேண்டி நிற்கின்றன எனலாம்.

**இந்நூலாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட
நூல்கள்**

1. A. L. Basham, The wonder that was India, Fontana, 1967.
2. R. L. Brohier, Discovering Ceylon, Colombo, 1973.
3. C. J. Brown, The coins of India, Indological Book House, Varanasi, 1973.
4. S. K. Chatterji, Origin and Development of the Bengal Language Vol. I.
5. K. P. Chattopadhyaya, The Ancient Indian Culture Contacts and Migrations, Culcutta, 1970.
6. Rev. Fr. H. S. David, An Etymological and Comparative Lexicon of Sinhala and Tamilzh Part IV, 1974.
7. Paul M. Jayarajan, History of the Evolution of the Sinhala Alphabet.
8. A. B. Keith, A History of Sanskrit Literature, Oxford University Press, 1956.
9. D. D. Kosambi, The Culture and Civilization of Ancient India in Historical outline, Vikas Publishing House, 1975.
10. Kaushal Kumar Mathur, Nicobar Islands, New Delhi, 1967.
11. S. Karunaratne, The Brahmi Inscriptions of Ceylon, Dept. of Archaeology, 1984.
12. R. C. Majumdar, Ancient India, New Delhi, 1971.
13. — (Ed.), The Vedic Age, Vol. I, London, 1952.

14. D. P. Mishra, Studies of India, Orient Longman, 1971.
15. Madras University Historical Series, No. V, 1932.
16. C. S. Navaratnam, Tamils and Ceylon, 1958.
17. K. N. Nilakantasastri, The Colas, University of Madras, 1955.
18. C. Rasanayagam, Ancient Jaffna, New Delhi, 1984.
19. S. C. Ray, Stratigraphic Evidence of coins in Indian Excavations and some Allied Issues, Varanasi 5, 1959.
20. J. N. Tiwari and P. L. Gupta, A Survey of Indian Numismatography, The Numismatic Society of India, 1964.
21. Sir, Mortimer Wheeler, The Indus Civilization, Cambridge University Press, 1962.
22. F. X. C. பூராசா, சரசோதிமாலை, மட்டக்களப்பு கத்தோ லிக்க அச்சகம், 1988.
23. மு. ஈ. சிவம்பிரகாசம், விழுஞ்சு புத்திரர் வெடியரசன் வரலாறு, தொல்பூரம், 1988.
24. என். கே வேலன், சோழர் ஆட்சி, சென்னை, 1980.

கட்டுரைகள்

25. S. Bandaranayake, "The Periodization of Sri Lankan history and some related historical and Archaeological Problems" a paper presented at the International Association of the Historians of Asia, 1988.
26. T. Burrow, "The Early Aryans", A Cultural History of India, (Ed.) by A. L. Basham, Oxford, 1975.
27. H. Corea, "Do away with racial distinctions in Govt. documents" Observer, 7-5-1989.

28. **P. E. P. Deraniyagala**, "The Races of the Stone age and of the Ferrolithic of Ceylon"
R. A. S. (C. B.) Vol. 5, 1956-57.
29. **P. E. Fernando**, "The Beginnings of Sinhala Script", Education in Ceylon - A Centenary, Vol. I, Colombo, 1969.
30. **S. Gurumoorthy**, "The Indus Script and iron age Graffiti of South-India", Tamil Civilization Vol. 4, 1986, Journal of the Tamil University, Tanjavur, 1986.
31. **N. A. Jayawickrama**, "Literary activity in Pali", Education in Ceylon.
32. **A. H. Mirando**, "Was Ravana an Aryan a Sinhalese"
D. News, Feb. 16, 1982.
33. , "Deciphering the Harappan Script",
D. News, Feb. 22, 1989.
34. **Nandolal Deg**, "Notes on the History of the District of Hughli or the Ancient Rada", J. Beng, B. R. A. S., New Series, Vol. VI.
35. **V. S. Parekh**, "Depictions of Sivalingas from Gujarat" Journal of the Oriental Institute. M. S. University, Barodo, Vol. XXXIII, March - June, 1984.
36. **S. Seneviratne**, "The Archaeology of the Megalithic black and red ware complex in Sri Lanka", Ancient Ceylon No. 5, 1984.
37. **S. K. Sitrampalam**, "Proto - Historic Sri Lanka - An Interdisciplinary Perspective" a Paper Presented at the IAHA, 1988.
38. **Thor Heyerdahl**, "Indus Valley link with Maldives"
Reported by T. Sabaratnam,
D. News, Feb. 4, 1983.
39. **S. C. M. Weerasinghe**, "Sinhala language and lexicography", D. News, Dec. 5, 1988

TRADE ROUTES CENTRAL ASIA
DURING THE TIME OF BUDDHA.
(B.C. 600)

1. MAIN ROUTE
 1. TĀMRAJĀPTI
 2. CAMPĀ
 3. PĀTALIPUTRA
 4. KĀSI
 5. KAUSAMBI
 6. MATHRA
 7. SĀKALA
 8. TAXILA
 9. KĀBUL
- B. FIRST BRANCH ROUTE
1. KAUSAMBI
 2. VIDISA
 3. UJJAIN.
 4. BHŪRŪGUKACCHA
- C. SECOND BRANCH ROUTE
1. KAUSAMBI
 2. MATURA
 3. THR DESERT
 4. PĀTALA.
-

SOURCE : A.L.BASHAM, THE WONDER
THAT WAS INDIA, 1967 P. 225-226

THE ROUTE OF RĀGHU'S DIGVIRĀYA
AS NARRATED BY KALIDĀSA.

1. SUHMADESA
2. VANGA
3. UTHKALA
4. KALINGA
5. BATHED IN KĀVERI
6. PANDYA COUNTRY
7. KERALA
8. KONKAN

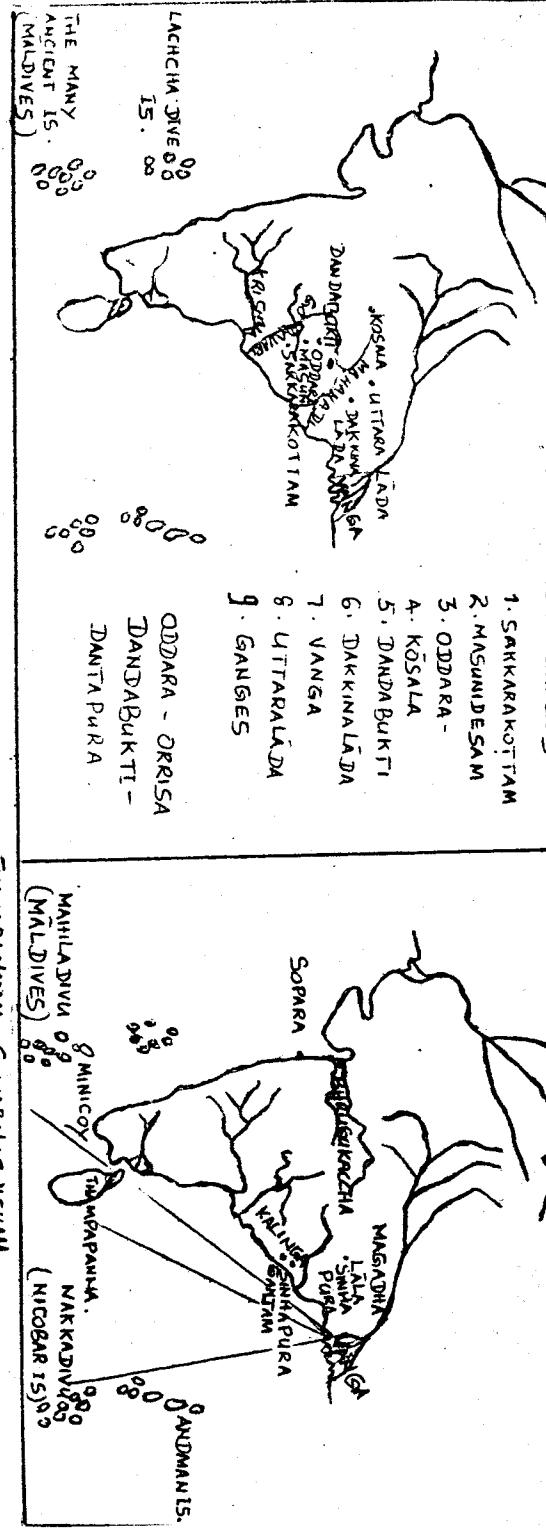

SUHMA - WEST VANGA
UTHKALA - ORRISA

THE ROUTE OF RAJENTRA'S
EXPEDITION TO THE GANGES

1. SAKKARAKOTTAM
2. MASUNIDESAM
3. ODDARA -
A. KOSALA
5. DAKKINALADA
6. DAKKINALADA
7. VANGA
8. UTTARALADA
9. GANGES

THE GEOGRAPHICAL ACCOUNT AS
GLEANED IN THE MAHĀVĀSĀ

THE AUTHOR :

MRS. THANAPACKIAM GUNABALASINGHAM
B. A. Hons. (Cey.), M. A. (Madras)

EDUCATION RECORD :

First Class in Honors Degree in Sanskrit
(Tamil Medium, 1966 - University of Peradeniya)

First Class in M. A. Degree in Ancient History & Archaeology (English Medium, 1975 - University of Madras)
Also awarded the Shri R. Ravivarma Memorial Medal & Jawaharlal Nehru Memorial Fund award for 1975.

EXTRA-CURRICULAR :

Secured First Place in the Environmental Essay Competition (Tamil Medium) Organised by the Central Environmental Authority of the Ministry of Local Government, Housing and Construction to mark the World Environment Day 1986.

EMPLOYMENT RECORD :

Held the office of a Lecturer at the University of Peradeniya (1966 - 1968) and at the University of Colombo (1969 - 1979) and also as a visiting lecturer at the Vidyalankara Campus, Kelaniya. (1975 - 1979)

PUBLICATIONS :

1. Archaeological Research and the Dravidian culture in Sri Lanka. (Tamil)
2. History of Vanga Prince Vijaya and origin and Development of the Sinhala race, the language and the script. - A Reappraisal. (Tamil)

கோயில்	குடியிருப்பு	குடியிருப்பு

சென். ஸ்ரீமத் கந்தாலிங்க அக்ஷகம், மட்டக்களப்பு.